

ปีที่ 1 ฉบับที่ 6 เดือนกันยายน 2558 ISSN 2408-1795

MAGAZINE

NEW SILK ROAD

FREE

ทางสายไหมใหม่
เชื่อมทั่วโลก

หอฟ้า เกียนถาน

NEW SILK ROAD

อยากจจะรอยต้องสร้างทาง

EXPERIENCE IN BEIJING

วันเปิดเรียน วันแรก

SPECIAL TRIP

ภูเก็ต ไซ่มุกอินตามัน

SHAOLIN SHOW

สมาคมส่งเสริมอุตสาหกรรม ไทย-จีน จัดการแสดงโชว์ศิลปะการต่อสู้เส้าหลิน เนื่องในโอกาสเฉลิมพระชนมพรรษา สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ 12 สิงหาคม 2558 และเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงเจริญพระชนมายุ 60 พรรษา 2 เมษายน 2558 ซึ่งในปีนี้เป็นวาระฉลองครบรอบ 40 ปี ความสัมพันธ์ทางการทูต ไทย-จีนอย่างเป็นทางการ ในงานนี้ รองเจ้าอาวาส วัดเส้าหลิน ได้นำคณะมาโชว์ศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว พร้อมทั้งมีโชว์ศิลปะแม่ไม้มวยไทย การขับร้องเพลง และการแสดงกู่เจิ้ง งานนี้จัดขึ้นในวันที่ 2 สิงหาคม 2558 ที่ผ่านมา ณ หอประชุม กองทัพอากาศ

EDITOR'S TALK

หนี หัว สวัสดิ์ศิริรับ ท่านผู้อ่าน New Silk Road ฉบับที่ 6 ในช่วงนี้ทุกท่านคงได้ยินคำว่า New Silk Road อยู่เป็นประจำในข่าวที่เกี่ยวกับจีน นิตยสารฉบับนี้จะช่วยขยายความให้ทราบถึง ประโยชน์ที่แต่ละประเทศจะสร้างสรรค์จากเส้นทางสายนี้ให้ไปได้ด้วยดีร่วมกัน วลีเด็ดที่กล่าวไว้ว่า “อยากจะรวย ต้องสร้างทาง” เป็นข้อสรุปที่ชัดเจนมากกว่าหากมีเส้นทางที่เชื่อมโยงถึงกันทุกประเทศสามารถค้าขายระหว่างกันได้โดยสะดวก ก็ทำให้ทุกประเทศเกิดความมั่งคั่งและมั่นคงมากขึ้น ในนิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 6 นี้ ท่านผู้อ่านจะได้พบกับเรื่องจากปก “เทียนถ่าน” สถาปัตยกรรมที่ทำเพื่อ “ฟ้า” หนึ่งในแหล่งท่องเที่ยวที่พลาดไม่ได้ด้วยประการทั้งปวงเมื่อไปจีน นอกจากนี้ท่านผู้อ่านก็จะพบกับที่มาที่ไปของสุภาพดี “กระต่ายไหวพริบดี มี 3 รัง” ซึ่งช่วยให้เราอย่าประมาท ทำอะไรก็ควรมีทางสำรองเอาไว้เสมออีกด้วย ก่อนจากกันขอเรียนแจ้งว่าหากองค์กรหรือหน่วยงานใดต้องการรับนิตยสารฟรี หรือ มีกิจกรรมต้องการประชาสัมพันธ์ข่าวสารที่เกี่ยวกับไทย-จีน สามารถติดต่อได้ที่ คุณณกรณ์ โทร. 081-811-5557

กอบกิจ ประดิษฐ์ผลพานิช
บรรณาธิการ

หนังตะลุงของจีน

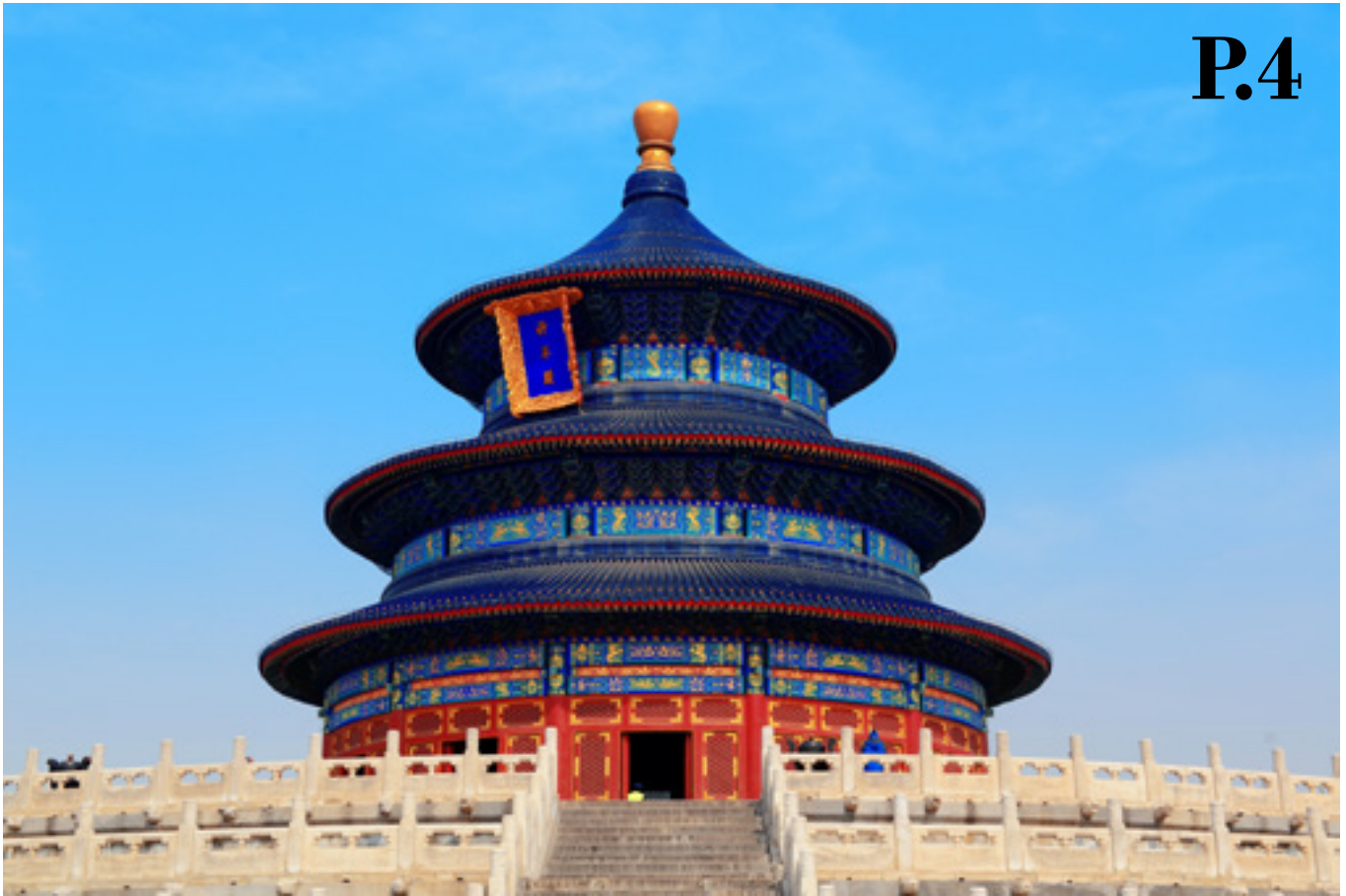

▶▶▶ NEXT ISSUE

นิตยสาร New Silk Road ฉบับที่ 7 ฉบับหน้าจะพาไปพบกับ หนังตะลุงของจีน ซึ่งเป็นการละเล่นพื้นบ้านชนิดหนึ่ง ที่ชาวบ้านจะใช้ตัวหนังซึ่งแกะฉลุอย่างละเอียดประณีตจากหนังวัวหนังควายแล้วให้แสงไฟส่องผ่านเป็นเงาทอดลงบนจอ ผู้เล่นจะทำการชักหรือเชิดอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งมีดนตรีและการร้องประกอบมีตัวละครหลากหลายขึ้นอยู่กับเรื่องที่แสดง หลายท่านอาจจะสงสัยว่าคล้าย ๆ กับของประเทศไทย ต้องรออ่านกันนะครับ

◆ CONTENTS ◆

P.4

4. ARCHITECTURE STORY OF CHINA

ตึกกรมบ้านมังกร “เทียนถาน”

12. NEW SILK ROAD

อยากจะทำสายต้องสร้างทาง

17. NEWS UPDATE

ย่อยข่าวบอกกล่าว

20. THE LAND OF FAITH

พระพุทธศาสนา บนเส้นทางสายไหมทางทะเล

25. BAMBOO WOODS INSIDE CHOPSTICKS

กระต่ายไหวพริบดี มี 3 รัง

P.20

P.12

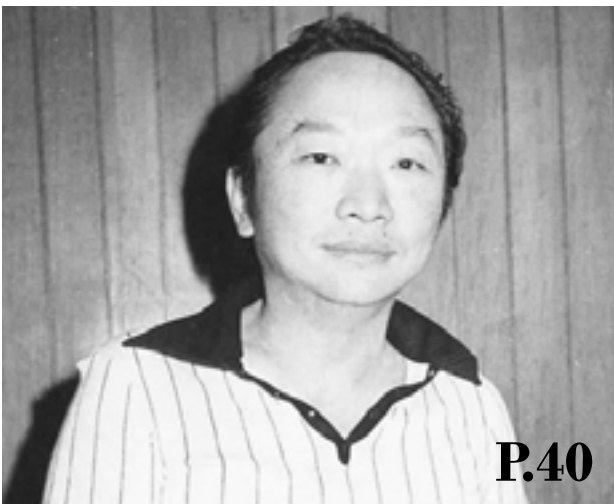
P.29

P.36

P.42

P.40

P.54

29. EXPERIENCE IN BEIJING

วันเปิดเรียน วันแรก

33. THE LEGEND OF THE HEROES

บุรุษในโลกยุทธจักรของกิมย้ง : ก๊วยเจ๋งกับอาจารย์ทั้ง 7

36. SHORT STORY

ซุนเทียน

40. LEGENDARY WRITER

โกวเล้ง - นักเขียนนิยายซอห์นปรัชญา

42. SPECIAL TRIP

ภูเก็ต ไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้ที่มีกลิ่นอายความเป็นจีน

54. PSYCHIATRIST

Head Hand Heart

◻ ตึกรามบ้านมังกร_เทียนถาน ◻

ขณะที่สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่สร้างให้กับมนุษย์ แต่อาคารนี้กลับสร้างเพื่อ “ฟ้า” ณ ที่นี้ หนึ่งในคนที่อยู่เหนือชาวจีนทั้งแผ่นดินจะต้องอยู่ในกฎเกณฑ์เคร่งครัดสงบบเสงี่ยม นี่คือนี่สิ่งที่ต้องแต่ละสื่อสารถึงฟ้า นี่คือนหอฟ้า-เทียนถาน สถาปัตยกรรมที่บ่งบอกว่าอารยธรรมจีนเห็นฟ้ายิ่งใหญ่เพียงไร ถึงขนาดที่การออกแบบหอฟ้าเมื่อ 1,300 ปีที่แล้วในยุคหวู่เจ้อเทียน (บู๊เซ็กเทียน) เคยทำสถิติใหญ่กว่าวิหารไม้มุขโบราณที่ใหญ่ที่สุดที่หลงเหลืออยู่ในโลกยุคนี้ (วัดไท่โตจี, นารา, ญี่ปุ่น) และหากชมประตูเทียนอันเหมินคือสัญลักษณ์ของจีนใหม่ หอฟ้าเทียนถานก็คือสัญลักษณ์ของกรุงปักกิ่ง

เทียนถานคือกลุ่มสถาปัตยกรรมเพื่อสักการะบูชาธรรมชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกที่เหลืออยู่อย่างสมบูรณ์ ปัจจุบันหอบูชาฟ้าแห่งนี้มีหลังคาสีฟ้า อันเราเข้าใจง่าย ๆ ว่าเป็นเพราะเป็นสีสัญลักษณ์การบูชาฟ้า แต่ในอดีตหอสักการะฟ้ากลับมีหลังคาถึง 3 สี พระราชพิธีบูชาฟ้าอันศักดิ์สิทธิ์ที่สร้างขึ้นนี้มีเพียงองค์ฮ่องเต้เท่านั้นที่กระทำได้ แต่ผู้กระทำพิธีบูชาฟ้าที่นี้คนสุดท้ายกลับไม่ใช่ The Last Emperor ที่เรารู้จักกัน บทความนี้จะทำให้ท่านรู้จักทั้งประวัติศาสตร์และแนวคิดด้านการออกแบบของสถาปัตยกรรมแห่งจักรวาลวิทยาของจีนหอบูชาฟ้า-เทียนถาน

ปีค.ศ.2000 ครั้งแรกที่ผมเดินทางไปจีน นิตยสารบนเครื่อง Air China มีหน้าปกเป็นอาคารจีนโบราณทรงกระบอกซ้อนกัน 3 ชั้น ได้หลังคากรวยสีฟ้า บนปกเขียนว่า Temple of Heaven หรือที่โปรแกรมทัวร์ไทยเรียกกันว่า หอบูชาฟ้า-เทียนถาน

ถ้ามโปรแกรมทัวร์ยังจัดเข้าพักที่เทียนถานด้วยเพียงแต่เทียนถานที่ว่าเป็นคือชื่อโรงแรมที่อยู่ทางด้านตะวันออกของสถานที่ท่องเที่ยวชื่อดังแห่งนี้ เลยใช้ชื่อเดียวกัน ส่วนสภาพโรงแรมนั้น จัดเป็นโรงแรมยุคบุกเบิกของจีน (3 ปีหลังจากนั้น โรงแรมนี้ก็กลายเป็นซากปรักหักพังไปแล้ว)

เหมือนฟ้าจะลิขิตมาให้ผมผูกพันกับที่นี้ หอบูชาฟ้า-เทียนถาน

อารยธรรมของจีนให้ความสำคัญกับฟ้าดินอย่างยิ่ง สำหรับชาวไทยทุกวันนี้หากเอ่ยคำว่าฟ้าดิน เราจะรู้สึกว่ามันมีกลิ่นอายของความเป็นจีนอยู่ เช่นคำว่าพรรดฟ้าดิน ฟ้าดินเป็นพยาน หรือลำพังการผสมคำว่าฟ้าลงไปในคำอื่น ก็ทำให้นึกถึงความเป็นจีนได้ ไม่ว่าจะ

ลิขิตฟ้า ฟ้าพิโรธ หรือ บัญชาฟ้า(สวรรค์) จีนผูกขาดคำว่าฟ้าไว้ในอารยธรรมจนแม้กระทั่งในคำไทยยังรู้สึกได้ก่อนจะทำความเข้าใจหอบูชา เรามาทำความเข้าใจกันก่อนว่าชาวจีนมองฟ้าอย่างไร
ชาวจีนบอกว่าฟ้าเป็นวงกลมดินเป็นสี่เหลี่ยม

สัณฐานกลมของฟ้าทุกคนคงเข้าใจกันได้ไม่ยาก เพราะเมื่อแหงนหน้าขึ้นฟ้า มนุษย์ทุกคนย่อมรู้สึกได้ว่าตัวเองอยู่ภายใต้ฝ่าครอบอันใหญ่จากเบื้องบน อันมีเมฆ มีดวงดาว ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ลอยอยู่กับฝ่าครอบที่ทุกอย่างดูครอบจรดลงมาที่พื้นดิน

ส่วนความรู้สึกว่าดินเป็นสี่เหลี่ยมก็เกิดจากฟ้าอีกเช่นกัน เพราะพระอาทิตย์ พระจันทร์และดวงดาวต่างๆมีทิศทางโคจรอย่างมีเป้าหมาย เริ่มจากทางทิศขึ้น มุ่งสู่ทิศตก ด้วยกายภาพของมนุษย์ที่มีหน้าหลังและมีซ้ายขวา เราจึงกำหนดให้ทิศทางธรรมชาติเบื้องต้นประกอบด้วยด้านขึ้น ด้านตก ด้านแกนข้างหน้า และด้านแกนข้างหลังของดวงดาวทั้งหลาย

พื้นดินสี่เหลี่ยมจึงสื่อถึงด้านทั้งสี่คือ ทิศตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้

ฟ้ากลม ดินสี่เหลี่ยม จึงแฝงไปด้วยความพยายามเข้าใจ
ธรรมชาติขั้นพื้นฐานของอารยธรรมจีน นี่คือการวางลวดลายขั้น
เบื้องต้น เพื่อเข้าใจโลก แล้วกลับมาเข้าใจมนุษย์-สิ่งที่อยู่ระหว่าง
ฟ้ากับดิน

- สัญลักษณ์วงกลมและสี่เหลี่ยม=ฟ้าและดิน ยังใช้กับเหรียญฮั่นแปะ
ของจีนมานานกว่า 2,000 ปี -

เรื่องสี่เหลี่ยมวงกลมในวงการสถาปัตยกรรมนี้ขยับขยายได้
อีกเรื่อง

อาคารยุคดึกดำบรรพ์ในทุกอารยธรรม จะเริ่มจากวงกลม
เพราะมันเกิดจากธรรมชาติของการหมุนรอบวง เพื่อกำหนดเขต
ส่วนตัว การกำหนดเขตชุมชนก็เช่นกัน เกิดจากการล้อมวง ซึ่งวัด
ระยะจากศูนย์กลางห่างไปเท่าๆ กันโดยรอบ บ้านและชุมชนหรือคู
น้ำ กำแพงเมืองยุคดึกดำบรรพ์จึงมีพื้นฐานจากวงกลม ในธรรมชาติ
ก็จะพบหลักอย่างเดียวกัน เช่นรังนก มักสร้างเป็นวงกลมรอบตัว

วงกลม จึงดูเป็นธรรมชาติเบื้องต้นกว่าสี่เหลี่ยม หากเดินไปเจอ
กรวดก้อนกลมกับกรวดก้อนสี่เหลี่ยม เราคงพอเข้าใจได้ว่าก้อนกลม
มันเกิดจากธรรมชาติได้มากกว่าก้อนสี่เหลี่ยม

เส้นตรงเกิดในยุคสมัยที่มนุษย์เริ่มมีเครื่องมือที่ตีพอควรแล้ว
ครับ แล้วยังมีเครื่องมือเครื่องใช้ทุกอย่างก็ยิ่งเข้าทางสี่เหลี่ยมมาก
ขึ้นทุกที สี่เหลี่ยมง่ายต่อการจัดการ บ้านวงกลมจะต่อเติมขยับ
ขยายก็ดูลำบาก หาเฟอนิเจอร์มาวางก็ต้องการกับส่วนที่จะวาง
ติดขอบผนังเป็นพิเศษ ไม่เหมือนบ้านสี่เหลี่ยมที่วางทาบกันไปได้
เรื่อยๆ ขยับขยายเพิ่มเติมได้ง่าย สถาปัตยกรรมส่วนใหญ่จึงลงตัว
ด้วยการสร้างแบบสี่เหลี่ยม

แต่ตลอดมา หอบูชาฟ้าของอารยธรรมจีนมักจะเป็นวงกลม
เพราะเป็นอาคารเน้นการแสดงสัญลักษณ์ มากกว่าเพื่อการใช้งาน

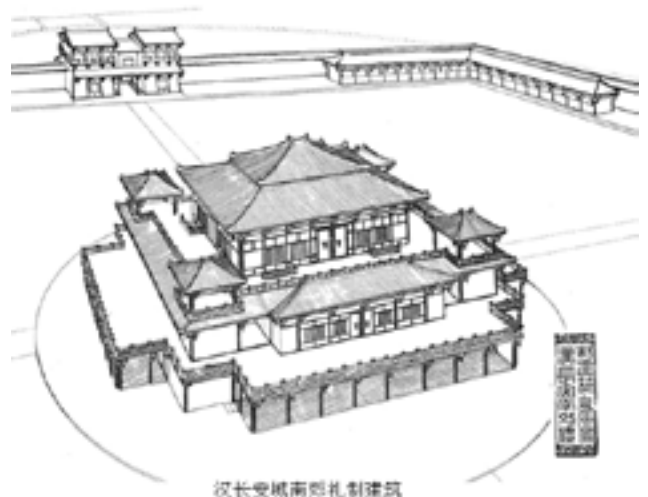
พิธีบูชาฟ้าในประวัติศาสตร์จีนมีมาตั้งแต่ยุคโบราณการ ตั้งแต่
สมัยราชวงศ์โจวตะวันออก (770 - 221 ก่อน ค.ศ.) ก็กล่าวถึงแทน
บูชาที่เป็นเนินดินรูปวงกลมราชวงศ์ฉิน (221 - 207 ก่อน ค.ศ.)
ก็มีประเพณีชัดเจนว่า ต้องไปสักการะฟ้าที่เขาไท่ซาน แต่ออกจะ
เปลืองและยากลำบากไปหน่อย ที่จะต้องเดินทางไปไท่ซานทุกปี
เพื่อขอให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล ปลอดภัยแล้ง อุทกภัย หลังๆ จึง
ลงเอยที่การสร้างสถานที่เพื่อรองรับกิจกรรมนี้เสียเลย

สถาปัตยกรรมสำหรับการบูชาฟ้าจึงเริ่มมีบันทึกไว้ตั้งแต่สมัย
ราชวงศ์ฮั่น (206 ก่อน ค.ศ.- ค.ศ.220) เป็นอาคารที่เน้นฐาน
เหลี่ยม แต่อยู่กึ่งกลางสระน้ำวงกลม

พอมาถึงในราชวงศ์ถัง (ค.ศ.618-907) ราชวงศ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ราชวงศ์หนึ่งของจีน วิหารบูชาฟ้าที่สร้างในสมัยพระนางหวู่เจี๋ยเทียน
(บูเช็กเทียน-ฮ่องเต้หญิงองค์เดียวในประวัติศาสตร์จีน) มีขนาดใหญ่
โตมาก โดยมีขนาดใหญ่กว่าวัดโทโดจิ เมืองนารา ประเทศญี่ปุ่น ซึ่ง
เป็นวิหารโครงสร้างไม้ที่ใหญ่ที่สุดในโลกที่ยังหลงเหลืออยู่ในปัจจุบัน
และอันที่จริงวิหารบูชาฟ้านี้จัดว่าเป็นอาคารวิหารไม้ที่ใหญ่ที่สุดใน
ประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมจีน โดยวิหารบูชาฟ้าสมัยหวู่เจี๋ยเทียน
มีความสูงประมาณ 88 เมตร และมีฐานขนาดกว้างด้านละประมาณ
90 เมตร สูงเท่าตึก 27 ชั้น!

ส่วนหอบูชาฟ้าที่เราเห็นอยู่ที่ปักกิ่งทุกวันนี้สร้างขึ้นมาสมัย
ราชวงศ์หมิง ตั้งอยู่บริเวณด้านใต้ของเมืองปักกิ่ง ถูกใช้ในต่อเนื่องใน
สองราชวงศ์คือ หมิง (ค.ศ.1368-1644) และชิง (ค.ศ.1644-1911)
รวมเวลาดั้งแต่เริ่มสร้างก็กว่า 500 ปีมาแล้ว

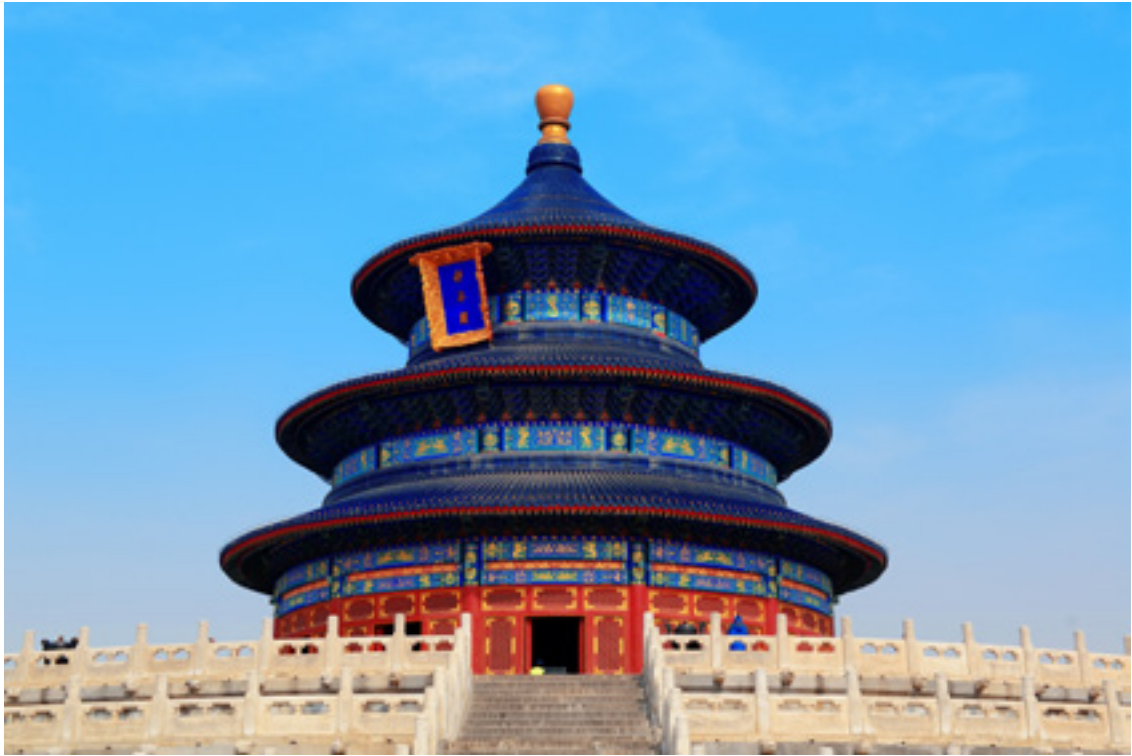
แท้จริงเมื่อแรกเริ่มราชวงศ์หมิง หอบูชาฟ้าเป็นเหมือนอาคาร
ธรรมดาๆ เหมือนวัดทั่วไปในจีน จนเมื่อ รัชสมัยฮ่องเต้เจี๋ยจิ้ง (ค.ศ.
1521-1566) รัชกาลที่ 11 แห่งราชวงศ์หมิง ครองราชย์ได้ 9 ปี จึง
มีดำริให้สร้างแทนบูชาฟ้า ซึ่งก็คือคำว่าเทียนถานในภาษาจีน จัด

- ภาพสันนิษฐานสถาปัตยกรรมบูชาฟ้าสมัยราชวงศ์ฮั่น -

- วัดโทโดจิ เมืองนารา ประเทศญี่ปุ่น วิหารไม้ที่ใหญ่ที่สุดในโลก
ที่ยังคงเหลืออยู่ในปัจจุบัน ลองเปรียบเทียบสเกลของผู้คนที่อยู่ใกล้ๆ ดู
แล้วจะรู้ว่า ใหญ่โตขนาดไหน -

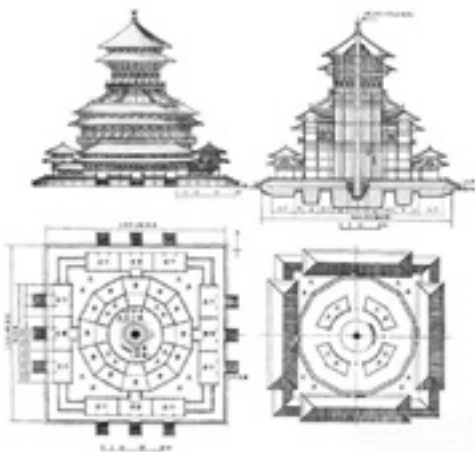

เป็นการใช้สัญลักษณ์ผังกลมแทนฟ้าที่แรกในหมู่อาคารเพื่อการบูชาฟ้ายุคนั้น เพื่อสะท้อนจักรวาลวิทยาของจีนโบราณตามศรัทธาของฮ่องเต้เองที่เลือกในลัทธิเต๋าเป็นอย่างยิ่ง พระองค์ยังคงดำริให้สร้าง แทนบุชาดิน แทนบุชาพระอาทิตย์ แทนบุชาพระจันทร์ ขึ้นอีกด้วย (ปัจจุบัน สถานที่ทั้งหมดยังปรากฏอยู่ที่ปักกิ่ง แต่ไม่ได้พัฒนามาเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่โดดเด่นอย่างหอบูชาฟ้า)

ความเชื่อมโยงในลัทธิเต๋าของฮ่องเต้เจียจิ้ง ยังปรากฏเป็นหิน 7 ดาวแถวลานทางประตูตะวันออกของเทียนถาน หิน 7 ก้อนนี้ว่ากันว่า เมื่อครั้งฮ่องเต้เจียจิ้งเสาะหาสถานที่สร้างหอบูชาฟ้า หินทั้งเจ็ดก้อนตกจากกลุ่มดาวไถ

(ลัทธิเต๋าเชื่อว่าเป็นดาวแห่งกษัตริย์) ลงมาที่พื้นที่บริเวณนี้เป็นสัญลักษณ์แสดงให้เห็นว่าที่ตรงนี้เหมาะที่จะสร้างแทนบุชาฟ้า

แต่เรื่องจริงที่มวงายน้อยกว่านั้นเล็กน้อยว่าไว้ว่า ก่อนหินนี้ถูกนำมาวางไว้โดยฝีมือมนุษย์เพราะนักพรตเต๋านำฮ่องเต้เจียจิ้งว่า ที่ดินด้านประตูตะวันออกของเทียนถานโล่งเกินไป อาจทำให้ฮ่องเต้เจียจิ้งมีปัญหาเรื่องสุขภาพ จึงแนะนำให้นำหิน 7 ก้อนมาวางแก้มวงจ้อย บ้างก็ว่าหิน 7 ก้อนนี้แทนกลุ่มดาวไถ บ้างก็ว่าแทนยอดเขาทั้ง 7 ของจีน แต่ปัจจุบันกลับมีหิน 8 ก้อน เพราะอะไร? ติดตามอ่านต่อไปเรื่อยๆ ครับ

- ภาพสันนิษฐานสถาปัตยกรรมหอบูชาฟ้าสมัยพระนางหวู่เจ้อเทียน วิหารไม้ที่ใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมจีน -

- กลุ่มหิน 7 ดาว แถวลานประตูตะวันออกของเทียนถาน หากได้ไปชมสถานที่จริงจะค้นพบกว่ามี 8 ก้อน -

1

2

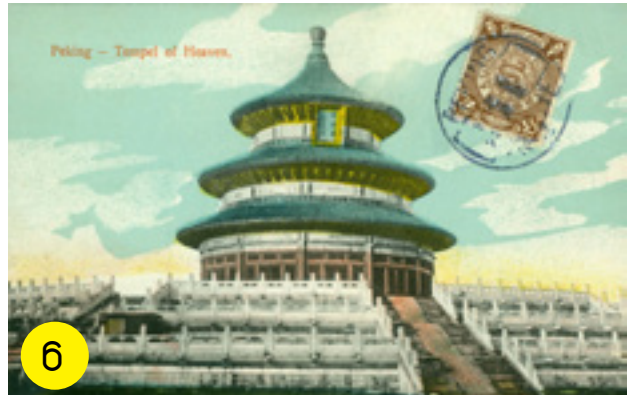
3

4

5

6

1. หอขานข้าว ถมจากด้านบน และ อาคารหวงเฉิงอวี่ ทางด้านซ้ายบน
2. สะพาน ต้นปี่เฉียว มุ่งสู่วิวหารฉีเหนียนเตี้ยน
3. วิหารฉีเหนียนเตี้ยน
4. ฝ้าเพดานภายในวิหารฉีเหนียนเตี้ยน
5. อาคารหวงเฉิงอวี่ ที่โด่งดังเรื่องกำแพงสะท้อนเสียง
6. ไปสภารถหอนฉีเหนียนเตี้ยน สมัยโบราณ

- หยวนชิวถาน ในวันที่อากาศหนาวมาก อาจมีบางช่วงที่คนน้อยได้ขนาดนี้ -

ก่อนอื่นต้องอธิบายก่อนนะครับ ที่ชื่อว่าเทียนถานในที่นี้ไม่ได้หมายถึงอาคารหลังใดหลังหนึ่งแต่หมายถึงกลุ่มของอาคารและสถานที่ ส่วนอาคารที่สำคัญๆของอาคารบุชซาฟ้ามี่ดังนี้ครับ

1.แท่นขอพรฟ้า “หยวนชิวถาน” เป็นที่สำหรับฮ่องเต้ขอพรฟ้า เป็นแท่นโล่งกว้าง 3 ชั้น แต่ละชั้นประกอบด้วยแผ่นหินอ่อนขาวซึ่งวางเรียงตัวเป็นรัศมีกระจายออก 9 วง แต่ละวงใช้จำนวนแผ่นหินที่ทบ 9 ไปเรื่อยๆ

ที่เลือกใช้จำนวนองค์ประกอบทั้งหลายเป็นเลข 3 ก็ดี เลข 9 ก็ดี เป็นเลขคี่ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของพลัง “หยาง” ในทฤษฎีหยินหยาง อันได้แก่ ความสว่าง ความเป็นชาย พระอาทิตย์ เป็นต้น ส่วนเลข 9 ก็ถือเป็นเลขสิริมงคลสูงของจีน เนื่องจาก เป็นเลขคี่ที่มีจำนวนสูงสุด และพ้องเสียงกับคำว่ายั่งยืน ยาวนาน ของจีนอีกด้วย

ที่ใจกลางแท่นจะมีแผ่นหินกลมยกระดับขึ้นมา จุดนี้เองที่ฮ่องเต้จะได้ส่งเสียงถึงฟากฟ้า และเนื่องจากพื้นที่โดยรอบเป็นที่โล่งกว้างไกล หากได้มายืนบนแท่นนี้จะรู้สึกถึงความใกล้ฟ้าอย่างเห็นได้ชัด ยิ่งประกอบกับเครื่องหอมและดนตรีที่บรรเลงอยู่กลางลานโล่งด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้ฮ่องเต้รู้สึกได้ ว่าเสียงขอพรของตนนั้นส่งไปถึงฟ้าจริงๆ

แต่สำหรับฤดูกาลท่องเที่ยวในปัจจุบัน วันที่ผู้คนพลุกพล่าน จนต้องรอดต่อกวีนขึ้นคุยกับฟ้า คงทำให้เรารู้สึกถึงเสียงอ้ออึ้งของเพื่อนนักท่องเที่ยวร่วมโลกมากกว่า

2.ต่อมาก็คือ อาคาร”หวงเฉิงอวี่” เป็นอาคารที่ไว้สำหรับประกอบพิธีเส้นสรวงบูชาสวรรค์ อาคารมีลักษณะกลมเหมือนกันครับ แต่มีชื่อเสียงโด่งดังเพราะกำแพงที่ล้อมรอบอาคารนี้มีสเปเชียลเอฟเฟค

โดยหากไปยืนกระซิบบอกๆ กำแพง คนที่อยู่ริมกำแพงเหมือนกันจะได้ยินเสียงที่เรากระซิบบอกไม่ว่าจะอยู่ห่างไปขนาดไหน และหากยืนอยู่ที่ตำแหน่งแกนกลางที่หันหน้าเข้าสู่อาคารหวงเฉิงอวี่ บนก้อนหินก้อนที่ 3 จากหน้าอาคารแล้วปรบมือหนึ่งครั้ง จะได้ยินเสียงสะท้อนกลับมาถึง 3 ครั้ง

สเปเชียลเอฟเฟคนี้ไม่ได้มาจากความศักดิ์สิทธิ์ แต่มาจากหลักการทางวิทยาศาสตร์ ผมเองเคยนั่งเล่นอยู่ริมกำแพงอัจฉริยะของสนามกีฬาที่มีความโค้ง ก็สามารถได้ยินเสียงพูดคุยจากคนที่อยู่ริมกำแพงเดียวกันที่อยู่ไกลออกไปได้ และสำหรับกำแพงโค้ง การสะท้อนเสียงกลับไปมาทำให้เกิดเสียงสะท้อนกลับ 3 ที คือหลักการสะท้อนของเสียงกับกำแพงโค้งโดยรอบ สำหรับผู้ที่เคยเรียนหลักการฟิสิกส์ของเสียงมาคุณนี่คงไม่เป็นที่สงสัย

แต่หากพูดถึงในยุคก่อนหน้าที่จะมีเครื่องบันทึกเสียง นี่อาจเป็นสถานที่ไม่กี่แห่งที่เราจะได้ยินเสียงของตนเองที่ได้เคยพูดออกไป (แม้จะเป็นเพียงไม่กี่วินาทีก่อนหน้าก็ตาม) และนี่จึงเพิ่มบรรยากาศความศักดิ์สิทธิ์ให้กับสถานที่แห่งนี้

เมื่อเดินออกจาก “หวงเฉิงยงวี” ไปทางแกนด้านเหนือ ก็จะมาสู่สะพาน “ตันปีเฉียว” เนื่องจากเส้นทางเดินเป็นแท่นยกพื้นขึ้นสูง 2.5 เมตร เมื่อเดินอยู่บนสะพานนี้ จึงเป็นการสร้างบรรยากาศเหมือนกำลังเดินสู่เบื้องบน แล้วเราก็เดินเข้ามาสู่อาคารที่สำคัญที่สุด

4. อาคารที่สำคัญที่สุดและใหญ่ที่สุดจนเป็นโลโก้ของเทียนถานคือวิหาร “ฉีเหนียนเตี้ยน” ซึ่งเป็นโลโก้ของปักกิ่งด้วยเช่นกัน ถ้าผู้เขียนจำไม่ได้ ชองขนมเวเฟอร์ปักกิ่งยุคแรกใช้รูปอาคาร “ฉีเหนียนเตี้ยน” เป็นลายเส้นสีฟ้าพิมพ์ไว้ที่ห่อสีเหลือง

ฉีเหนียนเตี้ยน เป็นอาคารทรงกระบอกกลมหันกันไปสามชั้น ยอดคลุมด้วยหลังคาทรงกรวย เป็นอาคารไม้ที่ไม่มีชื่อกานขวางกลาง เพราะฉะนั้นจะสามารถเห็นฝ่าเพดานที่สูงจนถึงชั้นสูงสุดของหลังคาได้โดยไม่มีโครงสร้างใดๆ ขวาง

จำนวนเสาภายในอาคารเป็นสัญลักษณ์แทน ฤดูทั้ง 4 (เสา 4 ต้น รอบใน และ 12 เดือน (เสาชั้นถัดมา) และ 12 ชั่วโมง (ชั้นนอกสุด) รวมทั้งสิ้น 28 ต้น

ลักษณะการใช้จำนวนต่างๆ ขององค์ประกอบอาคารมาใช้เป็นสัญลักษณ์ที่ต้องการสื่อ มีใน “อาคารเพื่อความระลึกถึง” หลายต่อหลายอาคาร อย่างกรณีอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยของไทยเรา

ก็ใช้ความสูงความกว้างความยาวจำนวนครีษัลฯ มาแทน ตัวเลขวันเดือนปีและจำนวนข้อของหลักการในประวัติศาสตร์ การได้ประชาธิปไตยของไทยเช่นกัน

ส่วนหลังคากระเบื้องสีฟ้าที่เราเห็นกันเมื่อแรกเริ่มเคยประกอบด้วย 3 สีมาก่อน คือ ชั้นบนเป็นสีฟ้า ชั้นกลางเป็นสีเหลือง ชั้นล่างเป็นสีเขียว ลือถึง ฟ้า ช้องเต้ และ ประชาชน

วิหารฉีเหนียนเตี้ยน มีหลังคา 3 สีอยู่ดีๆ พอมาสมัยราชวงศ์ชิง ในรัชสมัยเฉียนหลงฮ่องเต้ (ค.ศ.1735-1796) จึงได้เปลี่ยนจากสามสีมาใช้สีเดียวคือ สีฟ้า

เรื่องการเปลี่ยนสีอาคารสะท้อนถึงความมั่นใจในพระราชอำนาจของตนอย่างยิ่งของเฉียนหลงฮ่องเต้ ซึ่งในรัชสมัยของพระองค์ก็ทรงจัดการปรับปรุงระบบกระทรวง ทบวง กรมต่างๆ อาจเรียกง่ายๆ ว่า การเปลี่ยนสีหลังคาอาคารฉีเหนียนเตี้ยนเป็นมาตรการหนึ่งในนโยบายจัดระเบียบสังคม

สีของฮ่องเต้ และสีของสวรรค์ ต้องแบ่งแยกชัดเจน

เห็นได้ชัดว่า ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันการจัดระเบียบสถาปัตยกรรมได้สะท้อนถึงความสามารถในการบริหารปกครอง นอกจากนั้น ยังมีเรื่องเล่าต่อกันมาว่า องค์เฉียนหลงฮ่องเต้ เห็นความหมายหิน 7 ดาวในเทียนถาน แทนยอดเขาทั้ง 7 ของจีน เลยทรงมีคำสั่งให้เติมหินลงไป

อีกก้อนหนึ่ง โดยให้ความหมายของหินก้อนที่ 8 ที่เติมลงไปว่า คือยอดเขาฉาง پایชาน ยอดเขาแถบดินแดนต้นกำเนิดชาวแมนจู ให้เป็นตัวแทนของบรรพบุรุษแมนจู (ราชวงศ์ชิงคือชาวแมนจู ชนเผ่านอกด่านที่เข้ามาปกครองจีน) ทุกวันนี้จึงมีหินก้อนเล็กๆ ก้อนที่ 8 ปรากฏอยู่ด้วย ถ้าหากค่าเล่าลือเป็นตามนี้จริงๆ ยิ่งตอกย้ำบุคลิกความมั่นใจในตนเองขององค์เฉียนหลง ที่กล้าแม้กระทั่งแหวกขนบดั้งเดิมหลายต่อหลายอย่าง

5. อาคารสุดท้ายที่จะแนะนำคือวัง “โจกง” หรือแปลเป็นไทยว่า วัง(ประพฤติ)เจ อาคารนี้อยู่ฝั่งประตูตะวันตกของเทียนถาน อาคารหลังนี้ได้ชื่อว่า “วังต้องห้ามน้อย” เพราะเป็นที่ประทับของฮ่องเต้ก่อนที่จะทำพิธีบูชาฟ้า ซึ่งมีกฎว่า ฮ่องเต้จะต้องประพฤติเจก่อนหน้า 3 วัน คือต้องชำระล้างภายในให้บริสุทธิ์อย่างเคร่งครัดก่อนที่จะเข้าพิธีบูชาฟ้าและเนื่องจากเป็นที่ประทับของฮ่องเต้ฮ่องเต้ จึงถอดแบบการวางผังมาจากวังต้องห้าม มีทั้งคูน้ำลึกรอบอาคาร และการวางผังที่เป็นลำดับขั้นตามมาตรฐานพระราชวังจีน

ในช่วงปลายราชวงศ์ชิง เกิดความวุ่นวายในบ้านเมืองจีน ระบบฮ่องเต้ล่มสลาย ตามมาด้วยการทรยศหักหลัง พระราชพิธีบูชาฟ้าที่ควรจัดโดยฮ่องเต้ครั้งสุดท้ายที่จัดขึ้นที่เทียนถาน จึงไม่ได้จัดโดย ปูยี ฮ่องเต้ที่ได้ชื่อว่าเป็น The Last

พิธีบูชาฟ้าของหยวนซื่อข่าย

- ภาพถ่ายพิธีบูชาฟ้าของ หยวนซื่อข่าย ขุนพลที่อาศัยเล่ห์เหลี่ยมและชั้นเชิงหลอกล่อให้ฮ่องเต้ราชวงศ์ชิงสละราชสมบัติ แล้วขึ้นเป็นฮ่องเต้แทน แต่ก็เป็นไปได้เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น เพราะไม่มีใครยอมรับพฤติกรรมทรยศหักหลังนี้ได้ -

- อาคารในตำหนักใจกง (วังต้องห้ามน้อย) ล้อมรอบด้วยคาน้ำตามแบบพระราชวังต้องห้าม -

Emperor แต่จัดโดยฮ่องเต้ที่ไม่มีใครยอมรับ นาม "หยวนซือข่าย" ซึ่งเป็นขุนพลผู้ทรยศต่อราชวงศ์ชิง และทรยศต่อการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง อย่างไรก็ตาม ฟ้าไม่ยอมให้หยวนซือข่ายได้เป็นฮ่องเต้ตั้งหวัง เขาขึ้นเป็นฮ่องเต้ได้เพียง 83 วัน ก็ทนเสียงก่นด่าและกดดันของผู้คนไม่ไหว จำต้องลงจากบัลลังก์

หอฟ้าเทียนถานคือกลุ่มอาคารสักการะธรรมชาติที่ใหญ่ที่สุดและยังคงรักษาสภาพสมบูรณ์มาได้หนึ่งเดียวในโลกผ่านยุคสมัยที่คนยังเกรงกลัวและสักการะธรรมชาติ จนมาถึงยุคที่ทุกคนเริ่มทำความเข้าใจธรรมชาติมากขึ้น จากยุคที่ฮ่องเต้คนเดียวเท่านั้นที่จะมาขึ้นกลางแท่นขอพรฟ้า จนมาถึงยุคที่เทียนถานกลายเป็นสวนสาธารณะสำหรับทุกๆ คน

แต่กระนั้นก็ตาม หอฟ้าเทียนถานก็ไม่เคยพินาศที่ว่า สิ่งใดๆ ล้วนไม่ยั่งยืน เทียนถานต้องผ่านการปรับปรุงซ่อมแซมครั้งแล้วครั้งเล่า บางครั้งโดนฟ้าผ่าจนไหม้ไปจนต้องสร้างใหม่ขึ้นทั้งหลัง ซึ่งจะไปต้นไม้เก่าแก่หลายต่อหลายต้นในหอฟ้าเทียนถาน อาจจะเป็นประจักษ์พยานตัวจริงที่เฝ้ามองระยะเวลาที่ผ่านไปในแต่ละยุคสมัย และยื่นประกาศให้เราทราบว่า โลกเราไม่มีอะไรยิ่งใหญ่และยืนียงไปกว่าธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ ซึ่งมีฟ้าฟ้าเป็นตัวแทน

ในประวัติศาสตร์ของโลก สถาปัตยกรรมนั้นอายุสั้น แต่ฟ้านั้นยืนยาว

อยากจะทำอะไรต้องสร้างทาง

คนจีนเป็นคนเจ้าบทเจ้ากลอนโดยสายเลือด สมัยโบราณใครอยากอวดภูมิว่าเป็นชีวิตใครมีความรู้สูง ๆ ต้องสามารถยกคำคมมาโต้ตอบกันให้ฉับไว ผู้นำจีนยุคปัจจุบันหลายคนก็เป็นอย่างนี้ ชอบยกโวหารคำคมคงไม่ได้อยากอวดภูมิหรืออวดแต่เพราะถ้ารู้จักเลือกคำที่ชาวบ้านรู้จักดีมาพูด จะได้ไม่ต้องพูดยาว พูดปุ๊บก็เข้าใจปั๊บ

ประธานเหมาเจ๋อตุงคนนึงละ.. รายนี้เจ๋งมาก แต่งโคลงแต่งกลอนก็ได้ กลอนที่ท่านแต่งไว้ว่าล้วยให้กับภรรยา “หยางไคฮุย” ที่เสียชีวิตในระหว่างสงคราม คนจีนบอกว่าซึ่งมาก ๆ .. งานเขียนพะเรอเกวียนของท่านที่เรียกว่า “สรรนิพนธ์เหมาเจ๋อตุง” ก็เหมือนกัน โวหารคำคมเพียบ !!

ตั้งเสียผิงก็เป็นอีกหนึ่ง คนจีนทุกวันนี้ถึงขั้นให้เครดิตว่า “ถ้า (ไม่มีเหมาฯ) ไม่มีตั้งฯก็ไม่มีวันนี้” ต่อให้เป็นคนชาติอื่นก็เหอะ ชูชกยกนี้ไว้ให้บุรุษร่างเตี้ยคนนี้ว่าเก่งจริง วิสัยทัศน์กว้างไกลไม่มีใครทาบกล้าคิดกล้าทำ ไอ้ที่ใคร ๆ เห็นว่าเป็นไปไม่ได้ ตั้งฯทำงานเป็น “ปาฏิหาริย์ทางประวัติศาสตร์” ขึ้นมาให้เห็นจนได้

คำคมเป็นความเก่งอย่างหนึ่งของตั้งเสียผิง ใครที่เห็นรูปแล้วบอกได้ว่าคนนี่คือตั้งฯ คนนั้นจะต้องรู้จักประโยคที่ว่า “แมวดำแมวขาวไม่สำคัญขอแต่ให้จับหนูได้” เพราะมันเป็นตัวแทนของตั้งฯแท้ ๆ พูดขณะพยายามโน้มน้าวใจให้คนจีนยอมรับ

นโยบายเปิดประเทศ ตอนนั้นเป็นอะไรที่กลัวกันมาก เลยต้องหาข่าวบ้าน ๆ มาอุปมาเปรียบเทียบให้ฟังว่า ไม่ต้องกลัวไปหรอก เปิดประเทศแล้วแมวขาวของเราอาจจะแปดเปื้อนตำมอมแมมไปบ้างก็ไม่มีเป็นไร ยิ่งไงมันก็เป็นแมว มันยังจับหนูได้

สุดท้ายก็มาถึงผู้นำใหม่หมาดคนล่าสุด “สีจิ้นผิง” ... ท่านนี้ก็ไม่เบา เวลาพูดชอบยกปรัชญาขงจื้อ แต่ส่วนใหญ่ก็กลั่นออกมาจากสมองอันเฉียบแหลมของท่านเอง สีจิ้นผิงมีผลงานชิ้นเอกมากมายในเวลาสั้น ๆ โดยเฉพาะการกวาดล้างคอร์รัปชันที่ทำให้คนทั่วโลกตาโตหูผิง ทุกครั้งที่ได้ยินเขาตำราชมข่มขวัญจอมเขมือบทั่วแผ่นดินด้วยประโยคเดิม ๆ ซ้ำ ๆ .. “คอร์รัปชันเป็นเรื่องที่ยอมให้ไม่ได้ การปราบคอร์รัปชันต้องไม่มีเขตหวงห้าม ไม่มีเขตแดนเป็นขีดจำกัด ใหญ่แค่ไหนก็จะสอยลงมาให้หมด” ลงดาบล่าหับซ้างลงไปอีกว่า... “ดีเลียดบแมลงวันจะทำไปพร้อม ๆ กัน” ก็คือไม่ว่าตัวใหญ่ตัวเล็กจะชีวให้เรียบ.. ทำนองนั้น

ช่วงปี 2 ปีแรกสีจิ้นผิงเป็นที่รู้จักในฐานะมือปราบป็นโหด แต่เมื่อสถานการณ์คอร์รัปชันเริ่มเข้าสู่รูปเข้ารอย เขาก็หันรัฐนาวาเข้าสู่โครงการสร้างสรรค์ประเทศโดยไม่ชักช้า และ “New Silk Road” ก็คือเมื่อกะโปรเจกต์แห่งศตวรรษที่ 21 ของจีนในยุคสีจิ้นผิงนี่เอง

งานนี้เขามาพร้อมกับคำคมอีกเช่นเคย
ตอนหนึ่งของคำปราศรัยต่อหน้าตัวแทนประเทศ
ต่าง ๆ ที่มาประชุมกันในกรุงปักกิ่ง ในโอกาส
ก่อตั้ง “ธนาคารเพื่อการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน
แห่งเอเชีย” (Asian Infrastructure
Investment Bank หรือ AIIB) วันที่ 20
ตุลาคม 2014 ที่ผ่านมา เขาปล่อยคำคมสัมผัส
คล้องจองกันออกมา 6 คำ...

“อย่าเสี่ยงฟู เซียนชีวลู”

“อยากจะรวย ต้องสร้างทาง” แปลตรง
ตัวว่านั่นก็คือ.. “อยากจะรวย สร้างทางก่อน”

สุโลแกน New Silk Road ชัดเจน
ขนาดนี้ แปลความเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้
นอกจากว่า ในทัศนะของจีน “ทาง” คือปัจจัย
ชี้ขาดความจนกับความรวย “ทาง” ในความ
หมายที่กว้างที่สุด ได้แก่ทางถนน ทางรถไฟ
ทางทะเล (เน้นการสร้างท่าเรือที่มีศักยภาพ
ในการขนส่ง) อาจรวมไปถึงทางอากาศ (ท่า
อากาศยาน) ด้วยก็ได้ จีนบอกกับทุกประเทศ
ว่า สิ่งเหล่านี้ต้องมีก่อนเศรษฐกิจจึงจะพัฒนา

ถ้าคิดตามอย่างผิวเผินจะรู้สึก ว่า สุโลแกน
New Silk Road ของจีนก็ไม่มื่ออะไรสักซึ่ง
นักหนา เป็นเรื่องง่าย ๆ ใคร ๆ ก็รู้ เหมือน
อย่างที่เรชอบพูดถึงการพัฒนาชนบท พูดเมื่อ
ไหร่ก็ต้องคิดถึงการทำถนนเข้าหมู่บ้าน หรือ
เมื่อพูดถึงหมู่บ้านไกลปืนเที่ยงเมื่อไหร่ ก็ชวน
ให้คิดถึงหมู่บ้านที่ถนนหนทางเข้าไม่ถึง พอ
ตัดถนนเข้าไปความเจริญก็เดินตามหลังเข้าไป

เรื่องง่าย ๆ ใคร ๆ ก็คิดได้ แต่ทำไมไม่คิด ?
ทำไมต้องปล่อยให้เงินมาซื้อชนวน ? คำตอบบอก
ชัดเจนอยู่ในแผนปฏิบัติการ (action plan) ของ
โครงการ New Silk Road ซึ่งจีนพยายามชี้ให้
เห็นว่า อุปสรรคสำคัญอยู่ที่ปัญหา “ขาดแคลน
เงินทุน”.. ทุกวันนี้ประเทศส่วนใหญ่ในโลกยัง
เป็นประเทศกำลังพัฒนา ไม่มีเงินก้อนใหญ่พอที่
จะใช้พัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน
เศรษฐกิจประเทศจึงไม่พัฒนา เมื่อเศรษฐกิจแย่
เรื่องที่จะคิดทำถนนหนทางก็ยิ่งไม่มี เศรษฐกิจ
จึงยิ่งย่ำแย่ลงไปอีก.. วนเวียนเป็นวัฏจักรแห่ง
ความยากจนซ้ำ ๆ ซาก ๆ อยู่อย่างนี้

ทางออกก็คือ จะทำอะไรให้ประเทศ
กำลังพัฒนา “สามารถเข้าถึงเงินทุนก้อนใหญ่”
พอที่จะใช้สร้างเส้นทางคมนาคมในประเทศ
ของตนให้ทั่วถึง ให้อยู่ในสภาพพร้อมที่จะ
ออกไปเชื่อมกับเส้นทางที่คนอื่นต่างก็สร้างมา
แล้วเจอกัน จนกลายเป็นเครือข่ายคมนาคม
ขนาดใหญ่ เอื้อให้การไปมาหาสู่กันระหว่าง
ประเทศทำได้อย่างสะดวก การหมุนเวียน
แลกเปลี่ยนสินค้าทำได้อย่างทั่วถึง ใครมี
เรื่องเดือดร้อนอะไรคนอื่นก็สามารถเข้าไป
ช่วยเหลือได้อย่างฉับไว เช่นนี้ ความเข้าใจ
อันดีและความสัมพันธ์อันดีระหว่างประเทศก็
เกิดขึ้น สันติภาพโลกก็เกิดขึ้นตามมา แทนที่
จะรบราฆ่าฟันกันอย่างเป็นอยู่ในปัจจุบัน

“AIIB ธนาคารเพื่อการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานแห่งเอเชีย” ที่เรากล่าวถึงข้างต้น ก็คือหนึ่งในธนาคารที่ตั้งขึ้นมาเพื่อแก้ปัญหา “เงินทุน” โดยตรง AIIB เปิดกว้างให้ทุกประเทศทั่วโลกสมัครเป็นสมาชิกและกู้เงินได้ (ไทยเข้าร่วมในฐานะหนึ่งในประเทศผู้ก่อตั้ง) นอกจากนี้ยังมี “กองทุนเส้นทางสายไหมยุคใหม่” (New Silk Road Fund) ที่จีนเป็นสปอนเซอร์เอง “กองทุนความร่วมมือทางทะเลจีน-อาเซียน China-ASEAN Maritime Cooperation Fund” ที่เน้นให้ความช่วยเหลือแก่สมาชิกอาเซียน โดยเฉพาะ “ธนาคารองค์การความร่วมมือเซี่ยงไฮ้ Shanghai Cooperation Organization Bank” ภายใต้ความร่วมมือระหว่างจีน รัสเซียและเอเชียกลาง “ธนาคารเพื่อการพัฒนาใหม่ New Development Bank” ของกลุ่มประเทศบริกส์ (BRICS ย่อมาจาก Brazil, Russia, India, China, South Africa)

เท่าที่เห็นในขณะนี้ก็มีแล้ว 5 สถาบันเป็นอย่างน้อย ที่พร้อมจะปฏิบัติหน้าที่เป็นแหล่งสนับสนุนเงินทุนให้กับทุกประเทศ เพื่อนำไปใช้พัฒนาถึงอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานของประเทศ

แต่ถึงแม้จีนจะยืนยันว่า เส้นทางสายไหมทั้งทางบกและทางทะเลที่ตนริเริ่ม เป็นความร่วมมือทางเศรษฐกิจล้วน ๆ ไม่เกี่ยวกับการเมือง แต่เนื่องจากเป็นโครงการระหว่างประเทศที่มีขนาดใหญ่มาก กิจกรรมการเคลื่อนไหวครอบคลุมอย่างน้อย 3 ทวีป ซึ่งหากคิดเป็นจำนวนประชากรก็เกือบเท่ากับ 70% ของประชากรโลก ที่สำคัญกว่านั้นก็คือ การครั้งนี้.. จีนตั้งตัวขึ้นมาเป็นศูนย์กลางหรือเป็นเจ้าของก็เจ้าการชะด้วย จึงไม่เพียงแต่สหรัฐอเมริกา มหาอำนาจอีกขั้วหนึ่งจะลุกขึ้นเดินเหียงด้วยความระแวงเท่านั้น มิตรประเทศซี้ปักกับจีนแคไหนก็ไม่วายตั้งข้อสงสัยอยู่ในใจว่า.. “แล้วจีนเองล่ะ ได้ประโยชน์โกชนัผลอะไรจากการลงเรี่ยวลงแรงทำเพื่อคนอื่นขนาดนั้น ?”

จีนเองก็รู้ว่าชาวโลกต้องสงสัย ดังนั้น เพื่อไม่ให้ตกเป็นเป้าโจมตีของฝ่ายตรงข้าม จีนจัดการชี้แจงเรื่องนี้เสียก่อนอย่างเป็นทางการตั้งแต่เริ่มเปิดตัวโครงการ.. โดยสอดแทรกเข้าไปในสุนทรพจน์ระหว่างเดินสายเยี่ยมเยือนประเทศต่าง ๆ ของประธานาธิบดีสีจิ้นผิงบ้าง พูดผ่านที่ประชุมระดับชาติและระดับท้องถิ่นของแต่ละมณฑลของจีนหมุนเวียนกันจัดบ้าง โดยเชิญตัวแทนจากนานาชาติเข้าร่วมรับฟังทำความเข้าใจกับโครงการ “หนึ่งแถบ..หนึ่งเส้นทาง” รวมถึงผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่พึงได้รับจากโครงการนี้ อีกทางหนึ่งฝากไปกับตัวแทนรัฐบาลจีนประจำประเทศต่าง ๆ ซึ่งจะเห็นว่ามีการเปิดสถานทูตจับเข้าคุยกันกับนักข่าวเพื่อให้ช่วยเขียนข่าวเผยแพร่ออกไปให้กว้างขวาง.. เรียกว่าช่วยกันคนละไม้ละมือไขข้อข้องใจกันอย่างถี่ถ้วน

หยุดแค่นี้ก่อนนะคะ อดใจรอฉบับหน้า เราจะไปเปิดโปง.. อู๊ย! ไม่ใช่.. ไปแฉโพล.. โอ๊ย! ไม่ใช่อีกคะ.. ไปเปิดเผยความลับที่ไม่ลับของจีนว่า New Silk Road ให้ประโยชน์อะไรกับจีนบ้าง แล้วจีนจะเพื่อผลประโยชน์อะไรให้กับคนอื่น !?

พูดง่าย ๆ.. ที่ว่ากันว่าทั้งสองฝ่ายต่าง win-win นั้น จีน win อะไร แล้วคนอื่นจะ win ด้วยจริงมั๊ย?

NEWS UPDATE

ย่อยข่าวบอกกล่าว

ไทยเล่นบทประสานสิบทิศ ในการพัฒนาเครือข่ายรถไฟ

■ จีน-ญี่ปุ่น 2 พี่เบิ้มในเอเชียกำลัง
ต่อกรกันสุดฤทธิ์ เพื่อแย่งความเหนือกว่า
ในการพัฒนาโครงข่ายรถไฟในไทย

ม.ร.ว.ปรีดิยาธร เทวกุล รองนายกรัฐมนตรี
ในขณะนั้น กล่าวว่า ไทยเป็นประเทศเล็กต้องผูก
มิตรทั้งกับจีนและญี่ปุ่น เวลานี้จีนได้เซ็นสัญญากับ
ไทยแล้วในการสร้างทางรถไฟความเร็วปาน
กลาง ระยะทาง 873 กม.จากกรุงเทพฯไป
หนองคาย ซึ่งเมื่อสร้างเสร็จจะสามารถเชื่อม
กับเส้นทางรถไฟที่จีนมีอยู่แล้วจากยูนนานลง
มาที่เวียงจันทน์ แล้วในอนาคตอาจสร้างต่อจาก
กรุงเทพฯ ผ่านภาคใต้ของไทย ไปมาเลเซียถึง
สิงคโปร์ ซึ่งโครงการนี้จีนมีความตั้งใจจะทำอยู่
แล้ว เมื่อถึงตอนนั้นเส้นทางรถไฟในไทยก็จะเป็น
ส่วนหนึ่งของเครือข่ายรถไฟขนาดใหญ่ที่สุดใน
ภูมิภาคเอเชียอาคเนย์

NEW SILK ROAD NEWS UPDATE

ทางฝ่ายญี่ปุ่นก็ได้เซ็นสัญญากับไทยแล้ว
เช่นกัน โดยไทยตกลงให้ญี่ปุ่นสร้างรถไฟราง
คู่ ระยะทาง 574 กม.เชื่อมภาคตะวันออกเฉียง
กับตะวันตก คือจากอรัญประเทศผ่านกรุงเทพฯ ถึง
กาญจนบุรี เพื่อเชื่อมต่อกับทวายในพม่าสำหรับ
อนาคต นอกจากนี้ไทยยังตกลงรับความช่วยเหลือ
เหลือจากญี่ปุ่นในการสร้างทางรถไฟความเร็ว
สูงกรุงเทพฯ-เชียงใหม่ ระยะทาง 679 กม. ซึ่ง
จะเป็นรถไฟความเร็วสูงสำหรับขนส่งผู้โดยสาร
โดยเฉพาะ

ไทยเล่นบทประสานสิบทิศ

(ต่อ)

ม.ร.ว.ปรีดิยาทรกล่าวว่า จีนเป็นฝ่ายเลือกที่จะทำรถไฟความเร็วปานกลาง โดยให้เหตุผลว่ารถไฟที่ขนส่งได้ทั้งคนและสินค้าให้ประโยชน์สูงสุดมากกว่า รองนายกรัฐมนตรีของไทยไม่ได้พูดตรง ๆ ว่าจีนกับญี่ปุ่นกำลังแย่งกันสร้างทางรถไฟให้กับไทย แต่ก็พูดชัดเจนว่าต้องการเห็นทั้งสองประเทศแข่งขันกันดี ๆ โดยให้คำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของไทยด้วย

อีกด้านหนึ่ง รองนายกรัฐมนตรีของไทยและเจ้าหน้าที่ทางการของจีนต่างปฏิเสธข่าวที่ว่า ไทยอนุมัติให้จีนเข้ามาขุดคลองคอคอดกระ เพื่อร่นระยะทางเดินเรืออ้อมมะละกา เป็นโครงการ 10 ปีใช้เงินทุนอย่างต่ำ 28,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

“เราไม่โง่หรอก แค่ท่อส่งน้ำมันความยาวไม่ถึง 300 กม. จากสตูลข้ามไปสงขลา ก็พอแล้วสำหรับเรา ทั้งถูกกว่าและประหยัดเวลาขนส่งกว่าด้วย” ฝ่ายจีนก็ปฏิเสธแข็งขันเช่นกันว่าไม่ได้รับรู้และไม่ได้อยู่เกี่ยวกับโครงการดังกล่าว

การขุดคอคอดกระเป็นเรื่องที่เถียงกันมากในประเทศไทย ถึงความจำเป็นและความคุ้มค่าที่ไทยจะได้รับ ทักษะทั้งฝ่ายที่เห็นด้วยกับไม่เห็นด้วยแรงทั้งคู่ ซึ่งจีนเองก็รู้ ว่าต้องไม่เข้ามาอยู่ในหว่างเขาควายตรงนี้จะดีที่สุด

2

MERS

ส่งผลให้การท่องเที่ยวญี่ปุ่นบูมสุด ๆ

■ ใครไปเที่ยวญี่ปุ่นช่วงหน้าร้อนปีนี้ จะพบว่ามียกท่องเที่ยวจากจีนและไทยเต็มไปหมดไม่ว่าเกาะเหนือเกาะใต้หรือที่ไหน ๆ

นักท่องเที่ยวทั้ง 2 สัญชาติเลือกญี่ปุ่นเป็นเป้าหมายด้วยหลากหลายสาเหตุ สาเหตุหนึ่งคือการระบาดของไวรัส MERS ในเกาหลี ทำให้ต้องเบนเข็มไปลงญี่ปุ่นแทนสาเหตุที่สองอยู่ที่ค่าเงินเยนที่รัฐบาลญี่ปุ่นตั้งใจปล่อยให้ร่วงลงต่ำสุดเป็นประวัติการณ์ อัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินเยนกับเงินบาท เงินเยนกับเงินหยวน เป็นตัวกระตุ้นให้นักท่องเที่ยว 2 ประเทศนี้ไปเดินกระแทบไหล่กันที่ญี่ปุ่นได้อย่างไม่น่าเชื่อ

เมื่อรวมกับสาเหตุที่สาม คือญี่ปุ่นซึ่งเคยเข้มงวดสุด ๆ กับการขอวีซ่าเข้าประเทศ บัดนี้.. ด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจอีกเช่นกัน ญี่ปุ่นปล่อยให้นักท่องเที่ยวไทยบินเข้าประเทศได้อย่างเสรีโดยไม่ต้องขอวีซ่า ส่วนนักท่องเที่ยวจีนให้เข้าก็ครั้งก็ได้ด้วยวีซ่าที่มีอายุยาวนานถึง 5 ปี

เห็นผลทันทีที่ขอบอก.. เดือนมิถุนายนที่ผ่านมาเดือนเดียว มีกรุ๊ปทัวร์จากจีนบินไปลงญี่ปุ่นทั้งหมด 10,000 กรุ๊ป คิดเป็น 100% เพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา !!

มหาวิทยาลัยในจีน ได้เลื่อนอันดับสูงขึ้น

■ Quacquarelli Symonds (QS) บริษัทอังกฤษผู้เชี่ยวชาญเรื่องการจัดการศึกษาในต่างประเทศ ได้จัดอันดับให้มหาวิทยาลัย 7 แห่งของจีนอยู่ในบัญชีรายชื่อ 50 มหาวิทยาลัยชั้นนำของโลก (Top 50) โดยประเมินจากรายวิชาที่เปิดสอนกันแพร่หลาย 36 วิชา

มหาวิทยาลัยปักกิ่ง มีชื่ออยู่ใน Top 50 จำนวน 22 วิชา มหาวิทยาลัยชิงหว่า 15 วิชา ที่เหลือได้แก่มหาวิทยาลัยเซี่ยงไฮ้เจียวทง มหาวิทยาลัยฟู่ตัน มหาวิทยาลัยจงฉีในเซี่ยงไฮ้ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์จีน ในปักกิ่ง และมหาวิทยาลัยฝุกหัดครูปักกิ่ง

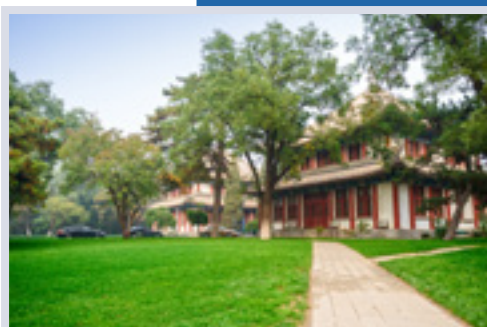
QS เปิดเผยผลการวิจัยว่า ได้มาจากการประมวลความคิดเห็นของนักวิชาการ 85,062 คน พนักงานมหาวิทยาลัย 41,910 คน ลี้พิมพ์ทางการวิชาการ 17.3 ล้านชิ้น และผลการวิเคราะห์ข้อมูลอีกกว่า 100 ปี

Ben Sowter หัวหน้าผู้ตรวจสอบผลการวิจัยของ QS กล่าวว่า “อันดับอันสวยงามที่จีนได้รับในปีนี้ แสดงให้เห็นว่าการลงทุนที่จีนทำมาตลอด 20 ปีสำหรับการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยกำลังให้ผล”

ก่อนหน้านี้ การจัดอันดับมหาวิทยาลัยชั้นนำของโลก ใช้วิธีประเมินจากสาขาวิชา (Discipline) ที่มีการสอนทั่วโลก 30 สาขา แต่ปีนี้ได้ขยายการประเมินลงไปถึงรายวิชา (Subject) ต่าง ๆ อีก 36 รายวิชา

อย่างไรก็ตาม ผู้อำนวยการสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยในประเทศจีน (China University Alumni Association) สงสัยเตือนว่าอย่าได้ภาคภูมิใจจนเกินเหตุ ให้ถือว่าการจัดอันดับครั้งนี้เป็นเพียงการเผยให้เห็นจุดอ่อนและจุดแข็งของการจัดการศึกษาในประเทศจีนเท่านั้น

“โดยทั่วไปแล้ว มาตรฐานอุดมศึกษาของจีนยังขึ้น ๆ ลง ๆ อยู่ในระดับกลาง ๆ ไม่สูงไปกว่านั้น เพราะมหาวิทยาลัยของจีนที่เข้าข่าย World Class มีอยู่เพียงไม่กี่แห่ง เทียบกับจำนวนมหาวิทยาลัยที่เรามีอยู่มากมายทั่วประเทศ”

嚴莊相法

พระพุทธรูปศาลา บนเส้นทางสายไหมทางทะเล

ครั้งที่แล้วเราได้รู้จักเส้นทางสายไหมทางบก ผ่าน “จดหมายเหตุอาณาจักรตะวันตกภายใต้มหาราชวงศ์ถัง” ของพระถังซำจั๋งกันไปแล้ว

วันนี้มารู้จักกับเส้นทางสายไหมทางทะเลกันบ้าง จากบันทึกการเดินทางของพระภิกษุจีน

อีก 2 รูปคือ “ฟาเสียน” (คนไทยออกเสียงว่าฟาเหียน) พระสงฆ์จีนที่เดินทางถึงอินเดียเป็นองค์แรก (ก่อนพระถังซำจั๋งราว 300 ปี) กับ “อี้จิง” พระสงฆ์ในยุคเดียวกับพระถังซำจั๋ง ได้รับสมณศักดิ์จากจักรพรรดิถังให้เป็น “ชั้นจิ่ง” เช่นเดียวกับพระถังซำจั๋ง

หลวงจีนที่เดินทางไปอินเดียมีจำนวนเท่าไร ประวัติศาสตร์ไม่ได้บันทึกไว้ทั้งหมด คิดว่าคงมีไม่น้อยแน่ ๆ แต่ที่ได้รับยกย่องว่ามีคุณูปการต่อการสืบสานพระพุทธศาสนาในประเทศจีน และที่สำคัญก็คือได้จัดบันทึกการเดินทางเอาไว้อย่างละเอียด เป็นหลักฐานสำคัญทางประวัติศาสตร์ให้กับคนยุคหลัง ก็เห็นจะมีอยู่เพียง 3 ท่านนี้แหละ..

1) พระถังซำจั๋ง กับ “จดหมายเหตุอาณาจักรตะวันตกภายใต้มหาราชวงศ์ถัง” บันทึกการเดินทางไปอินเดียทั้งไปและกลับโดยทางบก

2) หลวงจีนฟาเสียน กับ “บันทึกอาณาจักรพุทธภูมิ” เขาไปไปทางบก ขากลับกลับทางเรือ

3) พระอี้จิง กับ “บันทึกการเดินทางทางทะเลได้” ไปและกลับโดยทางเรือ

อันที่จริง เส้นทางสายไหมทางบกกับเส้นทางสายไหมทางทะเลเป็นคู่แข่งกันนั่นเอง ทั้งคู่เกิดขึ้นใกล้ ๆ กันในยุคฮั่น (ก่อนและหลังค.ศ.ประมาณ 200 ปี) แต่ในยุคแรก ๆ เส้นทางสายไหมทางบกมีผู้นิยมใช้มากกว่า ขณะที่เส้นทางสายไหมทางทะเลถูกจำกัดด้วยความรู้เกี่ยวกับการเดินเรือซึ่งพัฒนาไปอย่างเชื่องช้า การเดินเรือทะเลในยุคนั้นเสี่ยงต่อภัยอันตรายสูงมาก แม้จะขนส่งสินค้าได้มากกว่า ต้นทุนต่ำกว่า แต่ก็ไม่แพร่หลายเท่ากับเส้นทางสายไหมทางบก

ท่านฟาเลี่ยนเป็นคนในยุคจีน (ยุคหลังฮั่น ปีค.ศ.265-420) ยุคนั้นต้องถือว่าเป็นยุคเริ่มต้นของเส้นทางสายไหมทางทะเล ดังนั้น เมื่อท่านฟาเลี่ยนจะเดินทางไปอินเดีย ท่านจึงไม่ลังเลใจที่จะเลือกเดินทางด้วยเท้าจากฉางอานไปถึงปลายทาง แต่ตอนขากลับบังเอิญท่านจาริกบุญไปถึงปากอ่าวเบงกอลพอดี เมื่อได้ข่าวว่ามีเรือพ่อค้ากำลังจะเดินทางไปค้าขายที่กวางตุ้ง จึงขอโดยสารเรือกลับด้วย รอนแรมอยู่กลางทะเลเป็นแรมปี แล้วยังไปรอซ่อมเรือที่เกาะชาวอีก 5 เดือน ซ่อมเสร็จเรือออกจากขวาไม่เท่าไร ก็ถูกพายุซัดกระหน่ำแบบไม่รู้เหน็ดรู้ได้ แทนที่จะพาท่านไปขึ้นฝั่งที่กวางตุ้งกลับถูกพัดไปถึงซานตง ตอนนั้นท่านฟาเลี่ยนอายุ 80 แล้วแต่ยังแข็งแรง จึงอุทิศเวลาที่เหลือให้กับการแปลพระคัมภีร์จนมรณภาพเมื่ออายุ 88 ปี

“บันทึกอาณาจักรพุทธภูมิ” (ผอแก้วจี้) ของท่านฝาเสี้ยน เป็นหนังสือความยาว 9500 คำ เล่าเรื่องราวตั้งแต่ท่านเริ่มออกเดินทางด้วยเท้าจากฉางอานในปี 399 โดยมีพระสงฆ์ร่วมทางไปด้วยกัน 4 รูป มาสมทบระหว่างทางอีกหลายรูป แต่มรณภาพขณะเดินทางบ้าง ทนความยากลำบากไม่ไหวกลับก่อนบ้าง เมื่อถึงอินเดียจึงเหลือท่านกับพระอีก 2 รูปเท่านั้น ท่านใช้เวลาอยู่ที่อินเดียทั้งหมด 10 ปี

บันทึกของท่านฉบับนี้ถือได้ว่าเป็นเอกสารที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการเดินทางไปอินเดียโดยทางบกฉบับแรกก็ว่าได้ คือก่อนจดหมายเหตุของพระถังซำจั๋งถึง 300 ปี และเนื่องจากท่านเดินทางกลับทางเรือ จึงได้บันทึกสภาพการเดินทางเรือตลอดเส้นทางเอาไว้อย่างละเอียดอีกโสดหนึ่งด้วย

“บันทึกอาณาจักรพุทธภูมิ” ของท่านฝาเสี้ยน ศาสตราจารย์เจมส์ เลคค์เป็นผู้แปลจากจีนเป็นอังกฤษ ส่วนฉบับภาษาไทย ผู้แปลคือพระสุรินทรฤาชัย (จันทร์ ดวงสวัสดิ์) ใช้ชื่อว่า “จดหมายเหตุพุทธอาณาจักรของพระภิกษุฟาเทียน” (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาเมฆ ราชวิทยาลัย 2522)

และแล้วในที่สุด.. เส้นทางสายไหมทางทะเลก็แซงหน้าเส้นทางสายไหมทางบกไปจนได้.. เมื่อคนจีนเริ่มรู้จักใช้เข็มทิศช่วยในการเดินเรือ รู้จักใช้ขันทองเรือกันการรื้อซ่อม การเดินเรือของพ่อค้าจีนก็คึกคักขึ้นมาทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคถังซึ่งเป็นยุคที่การค้าระหว่างประเทศของจีนรุ่งเรืองถึงขีดสุด ตลอดเส้นทางสายไหมมีเรือสินค้าหลากหลายสัญชาติขึ้นล่องกันคึกคัก

ในบรรยากาศที่การเดินทางเรือเต็มไปด้วยสีสัน ในยุคราชวงศ์ถังนี้เอง ที่หลวงจีนอีกรูปหนึ่งเลือกที่จะเดินทางไปอินเดียโดยทางเรือทั้งไปและกลับ พระภิกษุอึ้งจิ้งออกเดินทางจากเมืองหยางโจว (เหนือเซี่ยงไฮ้เล็กน้อย) โดยเรือของพ่อค้าเปอร์เซีย หนึ่งเดือนก็เดินทางถึงเกาะชวา พักเรียนภาษาสันสกฤตอยู่ที่นั่น 6 เดือนก็อาศัยเรือพ่อค้าเดินทางต่อ ไปถึงอินเดียอย่างปลอดภัยในเวลาทั้งหมด 2 ปี

ท่านเขียนเล่าใน “บันทึกการเดินทางทะเลใต้” (หนานไห่จี้กู่เน่ยฝาจ้วน) ว่า ที่อินเดียท่านเจริญรอยตามพระถังซำจั๋งคือไปศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยนาลันทาถึง 11 ปี จากนั้นก็เดินทางกลับ ระหว่างทางแวะขึ้นฝั่งที่เกาะชวาอีกครั้ง โดยครั้งที่ตั้งใจว่าจะอยู่ยาว ๆ อย่างไม่มีการกำหนด เพื่อแปลพระคัมภีร์ที่ท่านนับถือตัวมาจากอินเดีย และเขียนบันทึกการเดินทางของท่านด้วย

แต่พอแปลไปได้เพียง 2 ปี หมึกกับกระดาษก็หมด เหลือหวาจากที่หนักไม่ได้ ท่านจึงขึ้นไปบนเรือพ่อค้าเพื่อฝากจดหมายไปถึงคนรู้จักที่กวางตุ้ง ให้ช่วยส่งอุปกรณ์เครื่องเขียนมาให้ แต่ไม่ทันที่ท่านจะลงจากเรือ เรือก็ถอนสมอออกจากฝั่งเสียก่อน ทำให้ท่านต้องติดเรือไปตลอดทางจนถึงกวางตุ้ง พอจัดหาสิ่งของที่ต้องการได้ครบก็นั่งเรือย้อนกลับไปเกาะชวาอีกครั้ง เพราะงานแปลที่ท่านทำมาตลอด 2 ปี รวมทั้งพระไตรปิฎกอีกห้าแสนผูกยังรอท่านอยู่ที่นั่น

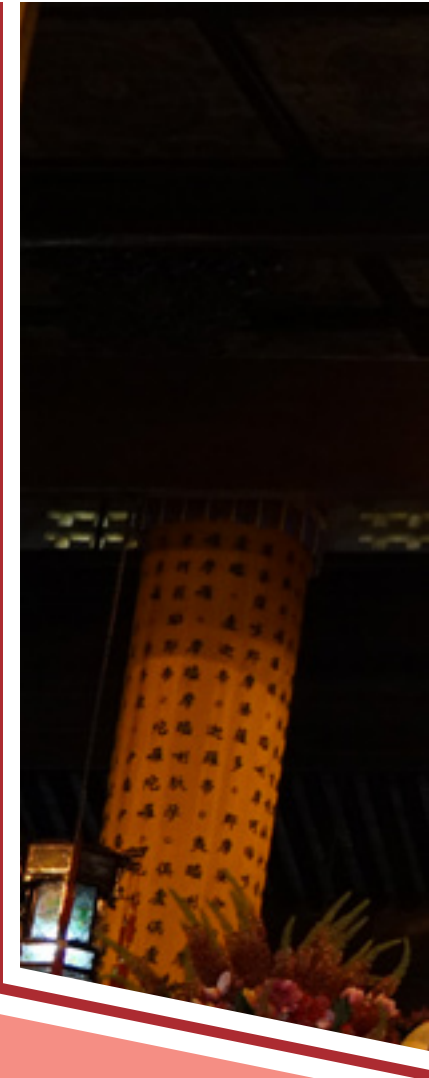
ท่านอึ้งจิ้งอยู่ที่ชวาระวมทั้งหมด 8 ปี ระหว่างนั้นได้ทยอยส่งงานที่แปลเสร็จกลับไปถวายพระนางบูเช็กเทียนที่ลั่วหยาง (เมืองหลวงของจีนในยุคบูเช็กเทียนเพียงองค์เดียว) แปลจนถึงปี 691 ก็ตัดสินใจกลับจีน พระนางบูเช็กเทียนจักรพรรดินีที่ฝึกฝนในพระพุทธศาสนายิ่งกว่ากษัตริย์องค์ใด ๆ เสด็จมาต้อนรับท่านถึงประตูเมืองแล้วจัดงานรับรองอย่างเอิกเกริก ยิ่งใหญ่กว่าที่จักรพรรดิถังไท่จงทรงให้การต้อนรับพระถังซำจั๋งก่อนหน้านี้เสียอีก แล้วยังถวายสมณศักดิ์ให้ท่านเป็น “ซันจิ้ง” (ตรีปิฎก) ชั้นเดียวกับพระถังซำจั๋ง

บันทึกของท่านอึ้งจิ้งได้รวบรวมเรื่องราวของพระสงฆ์จีน 56 รูปที่ท่านได้พบปะและเสวนาด้วย

พระภิกษุเหล่านี้เดินทางจากจีนไปอินเดียในระหว่างปีค.ศ. 641-691 ปรากฏว่าเป็นผู้ที่เดินทางไปด้วยเส้นทางสายไหมทางบก 18 รูป ทางเรือ 34 รูป (อีก 4 รูปหลักฐานไม่ชัดเจน) แสดงว่าในช่วงปลายของยุคถัง ขณะที่เส้นทางสายไหมทางบกยังมีผู้สัญจรไปมาอยู่ แต่เส้นทางทะเลได้แซงหน้าขึ้นมาแทนที่ทางบกเรียบร้อยแล้ว

เมื่อสิ้นสุดยุคถังเข้าสู่ยุคซ่ง อำนาจของจักรวรรดิจีนอ่อนแอลงอย่างชัดเจน อาณาจักรชนกลุ่มน้อยขนาดใหญ่ 3-4 แห่งได้เข้ายึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ทางภาคเหนือและภาคตะวันตกของจีนไว้ ทำให้การสัญจรด้วยเส้นทางสายไหมทางบกเต็มไปด้วยอันตราย จากที่ซบเซาอยู่แล้วก็ซบเซาลงไปอีกเรื่อย ๆ จนเกือบไม่มีใครสัญจรอีกต่อไป ขณะเดียวกับที่เส้นทางสายไหมทางทะเลกลับเจริญรุ่งเรือง ด้วยเทคโนโลยีการเดินทางที่ก้าวหน้าขึ้น ศูนย์กลางความเจริญของจีนก็เคลื่อนจากตะวันตกมาทางตะวันออกมากขึ้น ตอนนั้นเมืองท่าสำคัญตลอดแนวชายฝั่งตะวันออกของจีนเจริญมากจากการค้าทางทะเล

เส้นทางสายไหมทางทะเลรุ่งเรืองขึ้นเรื่อย ๆ ตามความก้าวหน้าของเทคโนโลยีการเดินทางเรือ

จนเข้าสู่ยุคหมิง (ค.ศ. 1368-1644) ซึ่งเป็นยุคที่การเดินทางของจีนเจริญสูงสุด “เจิ้งเหอ” ที่คนไทยรู้จักกันดีในชื่อ “ซาปอกง” เทพเจ้าแห่งท้องทะเล ตัวจริงในประวัติศาสตร์ก็คือคนที่จักรพรรดิหย่งเล่อสั่งให้นำขบวนเรือออกเดินทางไปทั่วโลกถึง 7 ครั้งในเวลาไม่ถึง 30 ปี ขบวนเรือของเขาแล่นผ่าน 39 ประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แอฟริกา ไปไกลที่สุดถึงประเทศแทนซาเนีย

แม้จุดมุ่งหมายการเดินทางของเจิ้งเหอจะถูกนักวิชาการยุคหลังประเมินว่า ไม่ได้มีส่วนช่วยเสริมส่งต่อการค้าขายทางทะเลของจีน หน้าที่ยังถูกวิจารณ์ว่าเป็นการผลาญเงินแผ่นดินอย่างอื้อส่ายของจักรพรรดิจีน ลงทุนส่งกองเรือขนาดใหญ่ออก

ไปถึง 7 ครั้งเพียงเพื่อประกาศศักดาของจีนให้ชาวโลกเกรงกลัว

แต่หากมองในแง่ของความก้าวหน้าในการเดินเรือ และความเฟื่องฟูของเส้นทางสายไหมทางทะเลแล้ว ยุคราชวงศ์หมิงคือจุดสูงสุดของการเดินเรือยุคโบราณของจีนอย่างแท้จริง จากนั้นไม่นานก็ถึงยุคที่จักรวรรดินิยมตะวันตกเข้าควบคุมเส้นทาง ลากปืนใหญ่ลงเรือแล้วตระเวนไปข่มขู่ปล้นชิงชาวบ้าน บังคับคนอื่นให้ยอมเป็นทาสเมืองขึ้นของตน

เส้นทางสายไหมทางทะเล.. ซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อการค้าและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมอย่างสันติ.. จึงเดินมาถึงจุดจบในที่สุด !!

“พระองค์โลมยุ”

เสด็จไปในพีธีพุทธาภิเษก

พระประธานวัดเส้าหลินเหนือ

กรุงเทพฯ - วันที่ 5 สิงหาคม 2558 เวลา 16.53 น. พระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชาทินัดดามาตุ เสด็จไปยังวัดไตรมิตรวิทยาราม เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ในพิธีพุทธาภิเษกพระประธานวัดเส้าหลินเหนือ ซึ่งจัดสร้างขึ้นตามโครงการจัดสร้างพระประธานพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ 7 องค์ เพื่ออัญเชิญไปประดิษฐาน ณ วัดเส้าหลินเหนือ สาธารณรัฐประชาชนจีน นับเป็นประวัติศาสตร์สำคัญของ 2 ประเทศและนับเป็นครั้งแรกที่คณะสงฆ์ไทยและจีนร่วมกันดำเนินการโครงการดังกล่าว เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ รวมทั้งถวายเป็นพระราชกุศลแด่สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ในโอกาสเจริญพระชนมายุ 60 พรรษา 2 เมษายน 2558 ทั้งยังเป็นการเชื่อมความสัมพันธ์ด้านพระพุทธศาสนาของทั้งสองประเทศให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ 7 องค์ที่จัดสร้างทำจากเนื้อนวโลหะ ได้แก่ พระศากยมุนีพุทธเจ้า พระโกลัศยคุรุพุทธเจ้า และพระอมิตตาพุทธเจ้า ซึ่ง 3 องค์นี้ เป็นพระประธานขนาดใหญ่ คือ มีขนาดหน้าตักกว้าง 3.5 เมตร ความสูง 7 เมตร และอีก 4 องค์ ประกอบด้วย พระอานนท์ พระมหากัสสปะ พระปรมาจารย์ดึกดำบรรพ์ และเทพผู้พิทักษ์หรือจินนำหลอหวาง ความสูง 4.5 เมตร โดยเมื่อสร้างแล้วเสร็จ จะอัญเชิญไปประดิษฐาน ณ วัดเส้าหลินเหนือ สาธารณรัฐประชาชนจีนต่อไป

โดย อรอนงค์ อรุณเอก

กระต่ายไหวพริบตี มี 3 รัง

ชาวปัญญาการเอาตัวรอดในแบบเรียนจีน

มองทะเทียบเห็นป่าไฟ

เม้งฉางจวิน เป็นคุณชายแคว้นฉี ขึ้นชื่อเรื่องความใจกว้าง
เห็นว่าการเผ่าสะสมทรัพย์สินเพื่อให้ลูกให้หลานไร้ค่า
ไม่สู้กระจายรายได้เลี้ยงดูคนมีความสามารถมาช่วยกันทำงาน
เม้งฉางจวินจึงชอบเลี้ยงดูรับรองคนเก่งๆ
ในยุคขุนศึกที่เม้งฉางจวินมีชีวิตอยู่ จีนแบ่งเป็นแคว้นรบพุ่งกันไม่เว้นวัน
แต่ละแคว้นต่างต้องการสะสาคคนเก่งมาช่วยงาน จึงเกิดสภาวะสมองโหลระหว่างแคว้น
คนเก่งที่เปรียบเหมือนมันสมองจำนวนมากได้ยื่นข้อเสนอเสียงความใจกว้างของเม้งฉางจวิน
จึงหลั่งไหลเข้ามาอยู่ในอาณาเขตของเขา เม้งฉางจวินเลี้ยงดู นักปราชญ์ นักรบ
นักวางกลยุทธ์ นักพูดพเนจรเหล่านี้ไว้ถึง 3 พันคน

ทุกคนได้กินอึมนอนอุ่น ผู้ที่มีความสามารถโดดเด่นขึ้นมาหน่อยจะแถมปลาให้ทุกมือ หากความสามารถชัดเจนจะได้รถม้าโดยไม่ต้องส่งฝาซิงโซค นอกจากนี้ชีวิตที่ดีแล้วยังมีหน้ามีตาอีกด้วย

วันหนึ่งชายพเนจรพร้อมกระบี่ขอมขอเข้าขอพบเมิ่งฉางจวิน เมิ่งฉางจวินจึงถามไถ่ ชายคนนั้นบอกว่า “ข้าชื่อเฟิงเซวียน ความสามารถอะไรไม่มี ได้ยินว่าที่นี่มีข้าวให้กินฟรี เลยขอมาอยู่ในสังกัด” แน่ะ!

เมิ่งฉางจวินจัดให้เขากินอึมนอนอุ่น แต่เฟิงเซวียนวันๆไม่ทำอะไร กินข้าวเสร็จก็นั่งติดกระบี่แล้วร้องเพลงว่า “ที่นี้กินข้าวไม่มีปลาน่าเบื่อจริง กระบี่วิเศษเอ๋ยกลับบ้านกันเถอะ”

เมิ่งฉางจวินรู้ใจ เลื่อนขั้นให้เฟิงเซวียนเป็นแซกระดับสอง แต่เฟิงเซวียนก็ยังร้องเพลงติดกระบี่ จากขอปลาเพิ่มเป็นขอรถม้า พอได้รถม้า ก็ยังขอให้ส่งข้าวส่งเงินให้คนททางบ้าน

เมิ่งฉางจวินคิดในใจว่า เอาละ ไหนๆก็ไหนๆ ให้ได้ก็ให้ไป พอได้ครบดังหวังเฟิงเซวียนก็ไม่บ่นอีกต่อไป แต่วันๆ ก็ไม่เห็นทำอะไรให้เห็นความสามารถ

ผ่านไปหนึ่งปี ด้วยใจคอกว้างขวางระดับนี้ กระแสเงินสดของเมิ่งฉางจวินเริ่มฝืด คิดได้ว่ายังมีหมู่บ้านหนึ่งถึงกำหนดเก็บต้นและดอกเงินกุ่มแล้ว ให้ใครไปเก็บคงไม่เหมาะเท่า เฟิงเซวียน คนไร้ประโยชน์

เฟิงเซวียนถาม “เก็บดอกเสร็จแล้วให้กระผมทำอะไรต่อ”

เมิ่งฉางจวินว่า “ก็หาอะไรซื้อที่บ้านข้าขาดอยู่กลับมา”

เฟิงเซวียนไปถึง แม้เก็บต้นเก็บดอกได้ส่วนหนึ่ง เขาไม่ได้เอาไปซื้อของใช้ แต่เอาไปซื้อเหล้าซื้อเนื้อมากมาย จากนั้นจัดปาร์ตี้ในหมู่บ้าน เชิญชาวบ้านที่ยังไม่จ่ายหนี้มางานเลี้ยง ชาวบ้านที่มาในงานเลี้ยงพอเหล้าเนื้อเข้าปาก บ้างก็จ่ายได้ทันที บ้างก็ขอยัดระยะเวลา บ้างก็ได้แต่บอกตรงๆ ว่า “ไม่มี ไม่หนี้ ไม่จ่าย”

งานเลี้ยงใกล้จบ เฟิงเซวียนจึงบอกกับชาวบ้านว่า “ท่านเมิ่งฉางจวินให้พ่อแม่พี่น้องกู้ยืม มิใช่เพราะต้องการความร่ำรวย แต่เป็นเพราะต้องการให้เราตั้งตัวทำมาหากินได้ และเป็นเพราะท่านเมิ่งต้องเลี้ยงดูคนเก่งหลายพันคน ย่อมจำต้องใช้เงินมหาศาล เมื่อพ่อแม่พี่น้องตั้งตัวทำมาหากินได้ และบ้านเมืองมีผู้มีความสามารถ บ้านเมืองก็มั่นคง แท้จริงแล้วท่านเมิ่งทำเพื่อพวกท่าน เพื่อบ้านเมือง มิใช่เพื่อตัวเอง!”

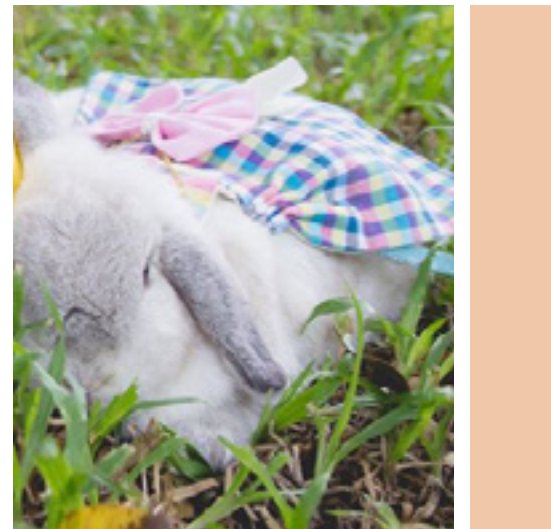
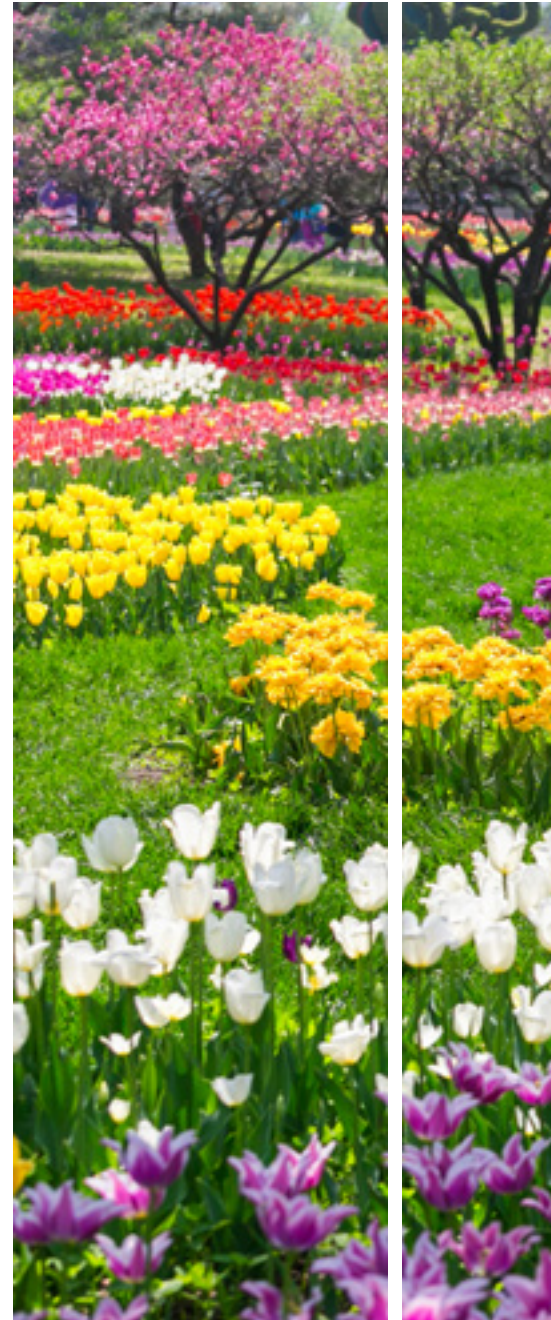
ว่าแล้วก็หยิบสัญญาและรายชื่อลูกหนี้ที่ “ไม่มี ไม่หนี้ ไม่จ่าย” ขึ้นมา แล้วบอกว่า “ในเมื่อพวกท่านจ่ายคืนไม่ได้แล้วจริงๆ ท่านเมิ่งก็ไม่บังคับ หนี้ทั้งหมดนี้ไม่ต้องคืน” ลั่นคำพูดก็เผาสัญญาและรายชื่อลูกหนี้เหล่านั้นทิ้ง

เงินที่เก็บได้ก็เอาไปจัดงานเลี้ยงหมด ส่วนสัญญาหนี้ที่เหลือก็กลายเป็นขี้เถ้าหนึ่งกอง เฟิงเซวียนจึงกลับบ้านมือเปล่า

เมิ่งฉางจวินพบเฟิงเซวียน ถามว่า “ซื้ออะไรกลับมาล่ะ” “ข้าช่วยท่านซื้อเมตตาธรรมกลับมา” เฟิงเซวียน ตอบ พออธิบายเรื่องราวให้ฟัง เมิ่งฉางจวินเลือดขึ้นหน้า เมื่อดั่งสติได้จึงทำใจแล้วบอกว่า “อืม ท่านไปพักผ่อนเถอะ”

ไม่นานเจ้าแคววันฉีเกิดระแวงในอิทธิพลของเมิ่งฉางจวินจึงรีบตราประจำตำแหน่งเมิ่งฉางจวินไป

เมิ่งฉางจวินร้อนรนกันเป็นไฟ เมื่อข่าวนี้แพร่กระจายออกไป แยกทั้ง 3 พันหายวับไปกับตา เหลืออยู่ก็แต่ เฟิงเซวียน เฟิงเซวียนบอกว่า “ข้าจะพาท่านไปในที่ของท่าน” ว่าแล้วก็ขับรถม้าพาเมิ่งฉางจวินไปที่หมู่บ้านนั้น ชาวบ้านทั้งหลายต่างหอบหัวเกล้ายาปลาบึงออกมาต้อนรับเมิ่งฉางจวินด้วยความซาบซึ้ง เฟิงเซวียนบอกว่า “นี่คือเมตตาธรรมที่วันนั้นข้าซื้อกลับมาให้ท่าน” เมิ่งฉางจวินปลื้มปิติ แต่เฟิงเซวียนยังกล่าวต่อไปว่า “นี่ยังไม่นับเป็นที่พึงได้ ข้าเคยได้ยินว่า กระต่ายที่ไหวพริบดี มี 3 รัง ที่นับเป็นรังเพียงรังแรก ต่อจากนี้ข้าจะเสาะหาอีก 2 รังให้ท่านเอง”

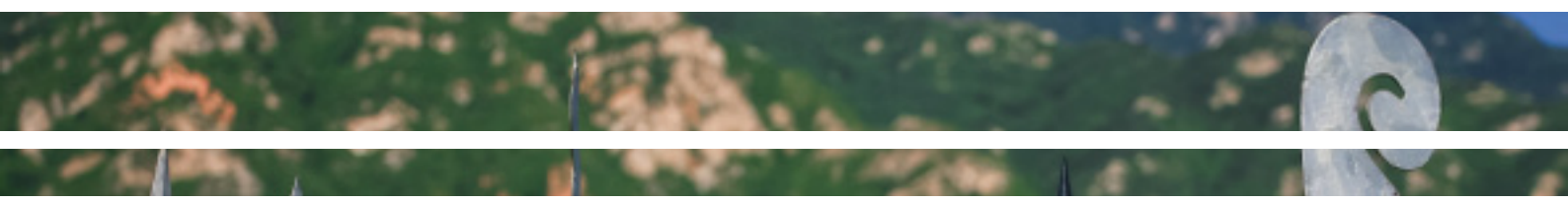
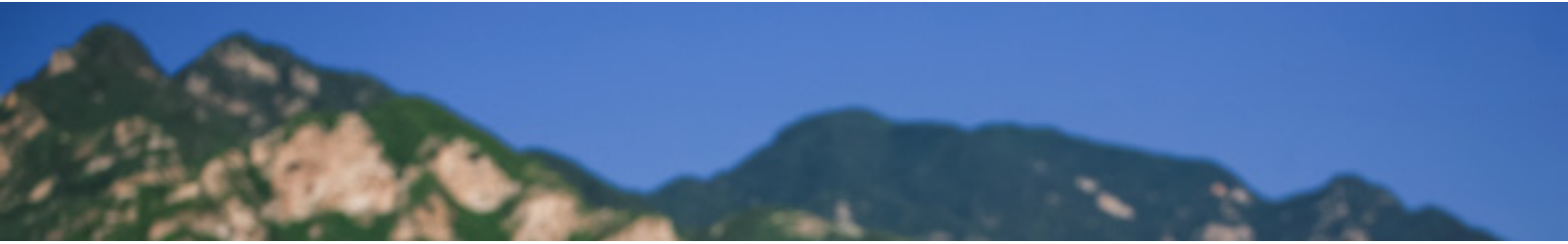

เฟิงเซวียนออกเดินทางไปเข้าเฝ้าฮ่อง
แคว้นเว่ยแล้วกล่าวว่า “เว่ยและฉีต่าง
เป็นมหาอำนาจ ต้องอาศัยคนเก่ง ท่าน
เมิ่งใจกว้าง คบหาคนเก่ง หากเชิญท่าน
เมิ่งมาแคว้นเว่ย นอกจากท่านจะได้คน
เก่งมากมาย ท่านยังได้ข้อมูลทั้งหมดของ
แคว้นฉี”

ฮ่องแคว้นเว่ยยินดียิ่ง ตระเตรียมมรดก
ไปทาบทามเมิ่งฉางจวิน ก่อนออกขบวน
เฟิงเซวียนอ้างว่าจะรีบกลับมารายงานให้
เมิ่งฉางจวินรับทราบ ชิงขอตัวกลับมาก่อน

เฟิงเซวียนรีบรุดไปเข้าเฝ้าฮ่องแคว้น
ฉี แล้วกล่าวว่า “บัดนี้ แคว้นเว่ยเตรียม
รับท่านเมิ่งไปบริหารแคว้น หากท่านเมิ่ง
ไปแคว้นเว่ย ไม่เพียงแต่คนเก่งจะหลั่งไหล
ไปตาม ความลับของแคว้นฉีก็ไปด้วย ฉีคง
ไม่มีวันสู้เว่ยได้อีก หากคืนตำแหน่งให้เมิ่ง
ฉางจวิน แคว้นฉีจะรักษาได้ทั้งเมิ่งฉางจวิน
และคนเก่งมากมาย” ฮ่องแคว้นฉีไม่เชื่อ
แต่เมื่อส่งคนไปตรวจสอบ ก็พบว่าแคว้น
เว่ยกำลังส่งคนมารับเมิ่งฉางจวินตาม
นั้นจริง

ดังนั้นอ่องแคว้นฉีจึงรีบคืนตำแหน่งให้
กับเม็งฉางจวินดังเดิม

เป็นอันว่า หมู่บ้านนั้น แคว้นฉี แคว้น
เว่ย ต่างพร้อมต้อนรับเม็งฉางจวิน เฝิง
เซวียนจึงกล่าวกับเม็งฉางจวินว่า ข้าได้
เสาะหาทั้ง 3 ให้ท่านได้แล้ว บัดนี้ท่าน

ก็สามารถหวนหมอนนอนได้อย่างเป็นสุข
เม็งฉางจวินไม่ได้คิดเป็นกบฏ อิทธิพล
ที่เขาสร้างก็เพียงเพราะวิสัยทัศน์ส่วนตัว
ถึงอย่างนั้นความเดือดร้อนก็ยังมีมาถึงตัว
ได้ โชคดีที่มีแนวทางของเฝิงเซวียนรองรับ

เฝิงเซวียนเองนั้น ถึงแม้ไม่มีฝีมืออะไร
ก็จริงในชีวิตประจำวัน แต่ก็มีความปัญญา
และมองการณ์ไกล เห็นทางหนีทีไล่ที่แท้
จริงของชีวิต

ส่วนอ่องแคว้นฉีและแคว้นเว่ย ต้อง
คานอำนาจกัน ทางรอดของเม็งฉาง
จวิน คือการพึ่งพาความหวาดระแวงและ
ดุลงอำนาจของทั้งสองฝ่าย และอย่าลืม
เอาใจประชาชน

ความซับซ้อนแบบนี้ คือความซับซ้อน
ที่เห็นได้ในชีวิตจริง เพราะนอกจากมิติ
ของความดีความเลว ชีวิตจริงยังต้องเอา

ตัวรอดในมิติอื่นๆ อีกมากมาย ความ
หวาดระแวง ขวาลือ การสร้างสถานการณ์
การซื้อใจ ดุลอำนาจ ชีวิตไม่ได้เจอแต่เพียง
เรื่องแบนๆ ประเภททำดีได้ดี ทำดีได้ชั่ว
ตัวร้ายได้ดี หรือ ตัวดีได้ดี

และชีวิตที่ซับซ้อนขึ้นตามอายุ ย่อม
ต้องการบทเรียนที่ซับซ้อนขึ้น

ตำนานเรื่องนี้เป็นหนึ่งในบทเรียนชั้น
มัธยมศึกษาของจีนครับ เด็กจีนทุกคนคุ้น
เคยเรื่องราวนี้ดี

ผมหนึ่งๆ แล้วนึกดูว่าแบบเรียน
ของไทยมีตัวอย่างเขาวัวปัญญาในการ
เอาตัวรอดแบบนี้บ้างหรือไม่ ผมยังนึกไม่
ออก และที่ไม่อยากนึกออกเลยก็คือชื่อ
“ศรีธนญชัย”

■ ตีพิมพ์ครั้งแรกในหนังสือพิมพ์ โพสต์ทูเดย์
ฉบับวันที่ 31 พฤษภาคม 2558 ■

วันเปิดเรียน วันแรก

ฉันย้ายของเข้าหอพักนักศึกษาต่างชาติ
วันแรกก่อนวันเปิดเทอมเพียง 3 วัน
ฉันจำได้แม่นว่าเป็นช่วงเดือนกันยายน 2551
อากาศยังค่อนข้างร้อน

อาจารย์เรียกนักศึกษาปริญญาโทวิชาเอกด้านการทูต
ทั้งหมดจำนวน 22 คน เข้าไปในห้องเรียนเพื่อปฐมนิเทศ
ฉันเดินเข้าไปในห้องเรียน พลังก็กวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องเพื่อดูว่า
“นักศึกษาจากเกาหลีอยู่ที่ไหน”

ในสาขาเอกด้านการทูตมีนักศึกษาต่างชาติอยู่ 2 คน คือ
ฉันและชาวเกาหลี ฉันจึงพยายามมองหานักศึกษาเกาหลีคนนั้น
ฉันพลิกก็เหลือบไปเห็นผู้ชายคนหนึ่ง
นั่งอยู่แถวที่สองเยื้องไปทางขวามือ
ใบหน้าเรียวยาว ตาเล็ก ตัวสูงใหญ่
ฉันจึงมั่นใจว่าเป็นนักศึกษาเกาหลีคนนั้นแน่นอน

“เจิ้งซังฮว่าน”เป็นนักศึกษาเกาหลีคนเดียวในห้อง ก่อนหน้าเปิดเทอมสัก 2-3 วัน เจิ้งซังฮว่าน ได้โทรมาหาฉันเพื่อสวัสดิ์พร้อมแนะนำตัวว่าเป็นนักศึกษาเกาหลีซึ่งเรียนในห้องเดียวกับฉัน เขาสื่อสารเป็นภาษาจีนได้ดีทีเดียว แม้ว่าจะมีเสียงบางเสียงออกเพี้ยนไปบ้าง แต่ฉันก็พอฟังออก

เมื่อมองเห็นเจิ้งซังฮว่าน ฉันเข้าไปทักทาย พร้อมยิ้มพิมพ์ใจ เพื่อสร้างความคุ้นเคย ในใจก็คิดว่า เพื่อนคนนี้แหละที่เราจะสามารถปรึกษาการเรียนได้ และก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เมื่อถึงเวลาที่นักศึกษาใหม่จะต้องเลือกวิชาลงเรียนในเทอมแรก เจิ้งซังฮว่านเป็นที่ปรึกษาที่ดี โดยเฉพาะวิชาที่ลงเรียนในแต่ละเทอม เจิ้งซังฮว่านมีเพื่อนสนิทชาวจีนหลายคน เรียกว่า

ค่อนข้างกว้างขวาง และมักจะได้ข่าวคราววงในว่าอาจารย์ท่านไหนโหดมากโหดน้อย ซึ่งนั่นจะมีผลต่อคะแนนสอบของเรา

เมื่อนักศึกษาทุกคนนั่งพร้อมกันในห้องแล้ว อาจารย์ก็ออกมายืนหน้าห้อง เพื่อแนะนำวิชาเรียน การปฏิบัติตน รวมทั้งการใช้บริการสถานที่ต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นประโยชน์กับนักศึกษาต่างชาติอย่างฉันมาก แม้ว่าพื้นที่มหาวิทยาลัยจะไม่กว้างมาก แต่ฉันก็ยังไม่คุ้นเคยกับสถานที่ต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัยมากนัก

หลังจากนั้น อาจารย์ก็ให้นักศึกษาแนะนำตัว ฉันแอบตื่นเต้นเล็กน้อย แต่หลังจากที่ฉันแนะนำตัวเป็นภาษาจีนว่า “มาจากประเทศไทย” เสียงปรบมือดัง

ทั่วห้องและรอยยิ้มของทุกคน ทำให้ฉันลดความประหม่าไปได้มากทีเดียว เสียงปรบมือจบลง อาจารย์ก็ออกมายืนหน้าห้อง และพูดกับนักศึกษาทุกคนว่า “ขอต้อนรับนักศึกษาต่างชาติจากประเทศไทย ซึ่งเป็นนักศึกษาไทยคนแรกที่มาเรียนที่นี่” ฉันรู้สึกภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก ทุกคนต้อนรับอย่างอบอุ่น และแสดงให้เห็นว่าฉันมาจากประเทศที่เป็นมิตรกับพวกเขา

เมื่อเริ่มต้นเปิดภาคเรียน แน่ใจว่าฉันลงเรียนทุกวิชาเหมือนกับนักศึกษาจีนเพื่อที่จะสามารถเรียนจบได้ภายใน 2 ปี ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วทางมหาวิทยาลัยกำหนดให้นักศึกษาต่างชาติเรียนหลักสูตร 3 ปี ซึ่งฉันไม่ค่อยจะยินดีเท่าใดนัก แน่ใจรวมทั้งเจิ้งซังฮว่านด้วย

- ภาพ : อดีตนายกรัฐมนตรีนวิน เจียเป่า เดินทางไปเป็นประธานในพิธีเปิดมหาวิทยาลัยการต่างประเทศ วิทยาเขตแห่งใหม่ในเขตซางผิง กรุงปักกิ่ง เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2555 โดยรูปปั้นในภาพคือ อดีตนายกรัฐมนตรี้โจวเอินไหล (ขวา) และนายเจิน อี้ (ซ้าย) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศจีน อธิการบดีคนแรกของมหาวิทยาลัยการต่างประเทศจีน -
ที่มา : www.baidu.com

- ภาพ : อดีตนายกรัฐมนตรี้โจวเอินไหล -
ที่มา : www.baidu.com

มหาวิทยาลัยการต่างประเทศจีน (China Foreign Affairs University)

ภาษาจีนเรียกว่า “外交学院” (Wai Jiao Xue Yuan อ่านว่า ไหว้เจียวเสวียหย่วน) ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2498 (ค.ศ. 1955) โดยอดีตนายกรัฐมนตรี้โจวเอินไหลของจีนเป็นผู้เสนอแนวคิดก่อตั้ง เพื่อเป็นสถาบันที่ผลิตนักการทูตจีนมาตั้งแต่ในอดีต และเป็นมหาวิทยาลัยของจีนเพียงแห่งเดียวที่อยู่สังกัดภายใต้กระทรวงการต่างประเทศจีน
ทั้งนี้ เมื่อวันที่ 10 กันยายน 2555 นายกรัฐมนตรีวิน เจียเป่า ในขณะนั้นได้เดินทางไปเป็นประธานในพิธีเปิดมหาวิทยาลัยการต่างประเทศ วิทยาเขตแห่งใหม่ในเขตซางผิง กรุงปักกิ่ง

เพื่อนนักศึกษาจีนในห้องต่างตื่นเต้นที่จะได้เรียนร่วมกับนักศึกษาต่างชาติ โดยเฉพาะนักศึกษาต่างชาติที่เป็น “นักการทูต” อย่างฉัน ฉันสังเกตแววตาของเพื่อนแต่ละคนหลังจากที่ฉันได้แนะนำตัวแล้ว ดูเหมือนว่า เพื่อน ๆ ในห้องมีแววตาเป็นประกายและรู้สึกแปลก ๆ ที่ได้มาเรียนห้องเดียวกันกับ “นักการทูต” ต่างชาติ

ฉันสอบเข้ากระทรวงการต่างประเทศเมื่อปี 2548 และหลังจากทำงานได้ 2 ปี ครึ่ง ก็ได้รับทุนพัฒนาข้าราชการไปเรียนต่อปริญญาโท ด้านการทูต ที่มหาวิทยาลัยการต่างประเทศจีนแห่งนี้

คราวนี้ทั้งอาจารย์และเพื่อนทุกคนในห้องต่างก็รู้ถึงอาชีพของฉัน ซึ่งนั่นหนึ่งมันก่อให้เกิดความเกรงใจและเกร็งเล็กน้อย แต่ฉันก็พยายามวางตัวสบาย ๆ พูดคุยทักทายและยิ้มแย้มกับเพื่อนทุกคน จนนานวันมิตรภาพความเป็นเพื่อนก็ค่อย ๆ ก่อตัวขึ้น

ฉันประทับใจวิชาเรียนวิชาแรกอย่างมาก มันเป็นวิชาเกี่ยวกับประวัติศาสตร์การทูตของจีนในยุคร่วมสมัย (กลางศตวรรษที่ 19 ถึงก่อนปี ค.ศ. 1949) ตั้งแต่ยุคสมัยราชวงศ์ชิงเผชิญหน้ากับอาณานิคมตะวันตก จนถึงสิ้นสุดรัฐบาลสาธารณรัฐจีนภายใต้การนำของพรรคก๊กมินตั๋ง

- ภาพ : ตำราเรียนประวัติศาสตร์การทูต
จีนยุคร่วมสมัยและยุคสมัยใหม่ -
ที่มา : www.baidu.com

- ภาพ : ภาพวาดสงครามฝิ่นในปี ค.ศ. 1840 -
ที่มา : www.baidu.com

เนื้อหาใจความหลักของวิชานี้ที่ฉันยังจำได้ตามที่ “อาจารย์ซูหัว” ซึ่งเป็นผู้สอนได้อธิบายไว้ก็คือ สมัยปลายราชวงศ์ชิงมีความอ่อนแอมาก ผู้มีอำนาจและข้าราชการฉ้อราษฎร์บังหลวงเอาเปรียบราษฎร รัฐบาลราชวงศ์ชิงอ่อนแอจนกระทั่งถูกมหาอำนาจตะวันตกเข้ามารุกรานและกดดันให้จีนเปิดประเทศด้วยการทำสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรม โดยผ่านการที่ตะวันตกทำสงครามฝิ่นกับจีน 2 ครั้ง ตามด้วยบังคับจีนให้ทำสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งเหตุการณ์นี้แสดงให้เห็นถึงการปะทะกันระหว่าง “ระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ” ของตะวันตกและระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของตะวันออก ซึ่งมี “จีน” เป็นศูนย์กลาง ภายใต้ระบบที่เรารู้จักกันในชื่อ “ระบบจิ้มก้อง” (Chao Gong Tixi - เฉากังถี้ซี) เป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่จีนสร้างขึ้นเพื่อมีปฏิสัมพันธ์กับต่างประเทศ โดยประเทศต่าง ๆ จะนำเครื่องบรรณาการมาถวายแก่จักรพรรดิจีน เพื่อแสดงถึงสัมพันธ์ไมตรีต่ออาณาจักรจีน และจักรพรรดิจีนก็จะมอบของขวัญ อาทิ เครื่องถ้วยชาม ซาผ้าไหมจีน เป็นของกำนัลให้ ... ฟังแล้วฉับพลันฉันก็เกิดแรงบันดาลใจที่จะไปศึกษาค้นคว้าต่อ...

อาจารย์ให้ทุกคนแบ่งกลุ่มและแบ่งหัวข้อเพื่อแต่ละกลุ่มไปศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม และนำมาเล่าให้เพื่อนฟังหน้าห้อง ซึ่ง “งานกลุ่ม” นำมาซึ่งการค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมในห้องสมุด ฉันกับเจิ้งซังฮวันก็พากันเข้าห้องสมุดพร้อมกับเพื่อนชาวจีน

“ซุนนี่ เราต้องเกาะกลุ่มกับเพื่อนชาวจีน เขาทำอะไร เราก็กต้องทำตามนั้น” เจิ้งซังฮวันสรุปรวบยอดให้ฉันฟัง หลังจากทำงานกลุ่มครั้งแรกได้รับคำชมจากอาจารย์ ฉันแปลความหมายของเจิ้งซังฮวันว่า เราควรขยันหมั่นเพียรเฉกเช่นเดียวกับเพื่อนชาวจีนนั่นแหละ

“ซุนนี่” เป็นชื่อเรียกที่เจิ้งซังฮวันเรียกฉัน ซึ่งความจริงอ่านภาษาจีนว่า “ซูหัวหนี่” แต่ด้วยความที่ชาวเกาหลีเวลาออกเสียงภาษาจีนจะค่อนข้างห้วน ๆ ลั่น ๆ ชื่อของฉันเลยออกมาเป็น “ซุนนี่”

ฉันรู้สึกตื่นเต้นทุกครั้งที่ต้องออกไปเล่าเรื่องและรายงานหน้าห้อง แต่ก็สนุกไปกับการเรียน เพราะเพื่อนชาวจีนช่วยเหลืออย่างเต็มที่ และอาจารย์ก็เข้าใจข้อจำกัดบางอย่างของนักศึกษาต่างชาติ ทำให้การเรียนในห้องเรียนร่วมกับเพื่อนชาวจีนครั้งแรกของฉันไม่ค่อยรู้สึกกดดันมากนัก แต่กลับกลายเป็นความท้าทายในใจลึก ๆ ว่า “ฉันต้องเรียนให้สำเร็จให้ได้”

บุรุษในโลกลุทธิจักรมของกิมย้ง

ตอนที่ 2 ก๊วยเจ๋งกับอาจารย์ทั้ง 7

ก่อนจะเล่าถึงความเป็นวีรบุรุษของก๊วยเจ๋ง (Guo Jing) ที่กิมย้งได้สร้างสรรค์ขึ้น ขอย้อนกลับไปถึงผู้ที่สร้างคนให้เป็นวีรบุรุษเสียก่อน นั่นคือ พ่อแม่และครูบาอาจารย์ ก๊วยเจ๋งนั้นกำพร้าพ่อตั้งแต่กำเนิด ชีวิตหักเหเพราะความฉ้อฉลของการเมืองและข้าราชการกังฉิน ชาวบ้านธรรมดาอย่างครอบครัวของก๊วยเซาเทียนและเอี้ยทิกซิมต้องบ้านแตกและส่งผลถึงลูกของพวกเขา คนหนึ่งกลายเป็นวีรบุรุษปกป้องแผ่นดิน อีกคนกลายเป็นคนขายชาติ ซึ่งทั้งหมดทั้งปวงจะโทษที่กมลสันดานของคนผู้นั้นเสียอย่างเดียว ก็ดูจะไม่เป็นธรรมนัก จิตสำนึกนี้สัจใจของคนนั้นย่อมก่อเกิดมาจากสภาพแวดล้อมและการอบรมเลี้ยงดูด้วยเหมือนกัน

ย้อนกลับมาที่เรื่องของก๊วยเจ๋ง ชีวิตในวัยเด็กต้องระหกระเหินไปอาศัยอยู่ในท้องทุ่งแผ่นดินมองโกลภายใต้อุปถัมภ์ของเจงกิสข่าน ซึ่งสมัยนั้นยังไม่ยิ่งใหญ่อะไร มองโกลยังกระจัดกระจายมีหลายกลุ่มหลายพวกไม่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว ก๊วยเจ๋งในวัยเด็กถูกเด็ก ๆ รุ้นเดียวกันกลั่นแกล้งเป็นประจำเพราะความทึมและโง่ ได้เซลุย บุตรคนที่สี่ของเจงกิสข่านเพื่อนในวัยเดียวกันช่วยไว้บ้าง หลีเพ้ง แม่ของก๊วยเจ๋งพรี่าสอนเรื่องคุณธรรม ยึดมั่นในชาติกำเนิด และแก้แค้นให้บิดาที่ถูกดื้อนเทียนเด็ก ข้าราชการกังฉินสังหาร แต่บางครั้งหลีเพ้งก็ต้องแอบถอนใจเพราะลูกชายหัวขี้และไม่ทันคน หวังใจว่าคงจะไม่ได้ดังที่หวัง

ก๊วยเจ๋งมีอาจารย์หลายคน แต่ที่สั่งสอนกันมาตั้งแต่ยังเล็กยังมีน้อยก็มีเจอบเป สอนเรื่องการยิงธนู และ 7 ประหลาดแห่งกังหนำ หรือ 7 ประหลาดแดนใต้ ที่ลงทุนเดินทางตามหาก๊วยเจ๋งแม่ลูกจากตงจ้วนมายัง

เมื่อพบก๊วยเจ๋งแล้วอาจารย์ทั้ง 7 ต้องหนักใจเพราะพร่ำสอน
วรยุทธ์ให้ก๊วยเจ๋ง แต่กลับไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ... แต่เหตุการณ์
กลับไม่เป็นเช่นนั้น ก็ยังสร้างสรรค์เรื่องราวให้สลับซับซ้อนและ
พิสดารให้เห็นว่า คนเราไม่ใช่มีฝีมือเก่งเพียงวรยุทธ์แต่อย่างเดียว
ต้องมีคุณธรรมนำทางด้วย เพื่อใช้ความเก่งความฉลาดไปในทาง
ที่ถูกที่ควรเป็นประโยชน์ต่อสังคมและช่วยเหลือผู้อ่อนแอมากกว่า
นำไปใช้อาเปรียบเบียดเบียนผู้อื่น

แผ่นดินมองโกล เพื่อมาสอนวรยุทธ์ให้ก๊วยเจ๋ง ทั้ง 7
คน ประกอบด้วย พี่ใหญ่กั้วเต็งอ๊ก หรือ ค้างคาวหิน
พิการตาบอด แต่วรยุทธ์สูงสุดในเจ็ดประหลาด ใช้
วิชาไม้เท้าวิเศษและอาวุธลับ เป็นคนเข้มงวดจริงจัง
พร้อมจูง ฉายา บัณฑิตมีวิเศษ มีสติปัญญา และ
ความสามารถในการฉกขโมยของ น้องสามหันปอกือ
ฉายาเทพอาชา มีความสามารถในการดูม้า สยบม้า
และการใช้ห้วงคล่องม้าเป็นอาวุธ น้องสี่น้ำฮิยิน คน
ตัดพิน ตัวใหญ่มีพลังกำลัง ร่างกายแข็งแรง น้องห้า
เตียวอาเซอ หันด้อยิม เป็นคนร่าเริง ใจดี ยิ้มง่าย มีวร
ยุทธ์ในระดับหนึ่ง น้องหกซวนกิมฮวด ผู้ชอนกายกลาง
ตลาด มีความสามารถในการปลอมตัวสูง และน้องเจ็ด
หันเสียวยั้ง กระบี่หญิงแคว้นอ้าว เป็นจอมยุทธหญิง
คนเดียวในกลุ่ม เก่งเรื่องการใช้กระบี่

ความจริงจะว่าเป็นเพราะความบังเอิญหรือโชค
ชะตาที่ 7 ประหลาดแดนใต้ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับ
เรื่องราวของครอบครัวแซ่ก๊วยกับแซ่เอี้ยก็ไม่มีผิดนัก
คิมซูกี้ แห่งชวนจินก่าสหายของก๊วยเซาเทียนและ
เอี้ยทิมมิล่ล่าตัวนเทียนเต็กเพื่อช่วยเหลือหลี่เพ็ง

ภรรยาของก๊วยเซาเทียน ตัวนเทียนเต็กไปขอความ
ช่วยเหลือเกี้ยวบักได้ชื่อ หลวงจีนแห่งวัดฮวกฮั่วจวน
เรื่องมาถึง 7 ประหลาดแดนใต้ได้ยื่นมือเข้าช่วย ซึ่ง
ตามประสาจอมยุทธ์ต้องสู้กันก่อนที่จะพูดคุยเจรจา
หยิ่งแข็งกันไปมาจากเบาไปหนักปะทะกัน 7 ต่อ 1
ปรากฏว่า เจ็บกันทั้งสองฝ่าย กว่าจะคุยกันได้รู้เรื่อง
ตัวนเทียนเต็กก็พาหลี่เพ็งหนีไปไกลแล้ว

ทั้ง 7 ประหลาดและคิมซูกี้เมื่อรู้ว่าเสียรู้คนชั่ว
และยังต้องมาเจ็บกันทั้งสองฝ่าย จะโกรธแค้นกันไป
ก็เท่านั้นแต่ในใจยังคงเคืองๆกันอยู่โดนเฉพาะฝ่าย 7
ประหลาดที่ช่วยกันทั้ง 7 คนแต่เอาชนะคิมซูกี้คนเดียว
ไม่ได้ คิมซูกี้จึงทำประลองกันใหม่โดยให้เจ็ดประหลาด
ไปตามหาครอบครัวก๊วยเซาเทียนและสอนวรยุทธ์ให้
ก๊วยเจ๋ง ส่วนตนเองจะไปตามหาครอบครัวเอี้ยทิมมิล่
และสอนวรยุทธ์ให้เอี้ยคัง พอครบ 18 ปี นัดพบกัน
ใหม่ให้ศิษย์ทั้งสองมาประลองยุทธกันดูว่าใครแพ้ใคร
ชนะใครจะสอนลูกศิษย์ได้ดีกว่า 7 ประหลาดรับปาก
ทันทีและดันดันไปตามหาหลี่เพ็งและก๊วยเจ๋งจนพบ
ที่ดินแดนมองโกล

แต่เมื่อพบก๊วยเจ๋งแล้วอาจารย์ทั้ง 7 ต้องหนักใจเพราะพร่ำสอนวรยุทธ์ให้ก๊วยเจ๋ง แต่กลับไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ขณะที่ควงชู่ก็ก็พบภรรยาของเอี้ยทิมและเอี้ยคังเช่นเดียวกัน เอี้ยคังเป็นเด็กฉลาดและเรียนรู้วรยุทธ์ได้เร็ว เมื่อถึงเวลานัดหมาย หากทั้งคู่ได้ประลองกันอย่างจริงจังเชื่อว่า ก๊วยเจ๋งต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แน่นอน แต่เหตุการณ์กลับไม่เป็นเช่นนั้น ก็ยังสร้างสรรค์เรื่องราวให้สลับซับซ้อนและพิสดารให้เห็นว่า คนเราไม่ใช่มีฝีมือเก่งเพียงวรยุทธ์แต่อย่างเดียวต้องมีคุณธรรมนำทางด้วย เพื่อใช้ความเก่งความฉลาดไปในทางที่ถูกที่ควรเป็นประโยชน์ต่อสังคมและช่วยเหลือผู้อ่อนแอมากกว่านำไปใช้เอาเปรียบเบียดเบียนผู้อื่น

ก๊วยเจ๋งกับเอี้ยคังได้พบกับเอี้ยทิมโดยบังเอิญ เอี้ยคังไม่ยอมรับที่เอี้ยทิมเป็นพ่อ เพราะเห็นแก่ลาภยศและความสะดวกสบาย แถมยังหลอกลวงก๊วยเจ๋งให้ยอมสวามิภักดิ์กับเอี้ยทิมให้หลงรักตน ขณะที่ก๊วยเจ๋งพยายามช่วยเหลือเอี้ยทิมและพยายามหยุดยั้งแผนชั่วของอ้วนจ้งวน เล็ก อ่องแห่งกิมก๊กและเป็นพ่อเลี้ยงของเอี้ยคัง ทั้ง ๆ ที่วรยุทธ์ยังไม่ถึงขั้นแต่เขาไม่คิดนิ่งเฉย ยังโชคดีที่ก๊วยเจ๋งได้รู้จักกับอึ้งย้ง หลายครั้งที่รอดจากเหตุการณ์คับขันมาได้ก็เพราะปัญญาความฉลาดหลักแหลมของอึ้งย้งนั่นเอง

ก๊วยเจ๋งมีสิ่งที่เอี้ยคังไม่มี นั่นคือ คุณธรรม ความซื่อสัตย์และสุจริต แม้ว่าวรยุทธ์ในตอนแรกพบนั้นจะสู้เอี้ยคังไม่ได้ ในที่สุดควงชู่ก็ก็กลับต้องกล่าวยอมแพ้ต่อ 7 ประหลาดแห่งกังหนำที่สามารถออบรมสั่งสอนศิษย์ให้มีคุณธรรม ยึดมั่นในความถูกต้อง ดังจะเห็นได้ว่า คนเก่งในบ้านเมืองนั้นมีมากมาย แต่คนดีคนเก่งและยอมเสียสละเพื่อบ้านเมืองและผู้อื่นนั้นหาได้ยากยิ่ง

中华人民共和国万岁

ชุนเทียน

แต่คราวนี้ไม่มีชุนเทียน ... เธอได้จากไปแล้ว

ผมเองสนใจที่จะหาคำตอบว่า

เธอไปไหน เพราะอะไรหรืออย่างไร

มันเป็นเรื่องของชีวิต เรื่องของหนทางของคนเล็กๆ อย่างเรา

ที่ต้องก้าวเดินไปตามทางของแต่ละคน ก้นหา ต่อสู้

และฟันฝ่าไปตามวิถีของเราเอง

กลางปี พ.ศ. 2550 ผมมีโอกาสไปเดินเล่นอยู่ บนถนนฉางอันหน้าจตุรัสเทียนอันเหมิน พักอาศัย อยู่ที่คอนโดย่านปาเปาซานซานกรุงปักกิ่ง ที่นั่นใกล้ กับสถานีวิทย์แห่งชาติจีนที่ผมทำงานอยู่ เรียกว่าเดิน ไปทำงานได้สะดวกสบาย ได้คอนโดที่ผมพักอาศัยมี ห้างสรรพสินค้าสองชั้นเล็กๆ ไว้ให้คนแถวนั้นได้จับ จ่ายใช้สอย ตัวผมเองก็อาศัยห้างแห่งนี้ซื้ออาหารและ สิ่งของจำเป็นเรียกว่าเดินเข้าเดินออกห้างได้คอนโด เป็นประจำ และผมได้รู้จักกับชุนเทียนที่ห้างแห่งนั้น นั่นเอง

ชุนเทียนเป็นสาวสวยร่างบาง ผิวขาวออกจะซีด เสียด้วยซ้ำแต่ในความขาวซีดผมสังเกตเห็นสีแดงเรื่อ อมชมพูจางๆ ภายใต้อาการของเธอ เส้นผมสีดำ ของเธอยาวสลวยลงมาถึงกลางแผ่นหลัง และเธอมัก จะใช้ยางยืดสีดำรวบไว้เสมอ ที่สำคัญดวงหน้าของชุน เทียนไร้เครื่องสำอางมาปะทิน ใบหน้ารูปไข่ผุดผาด เป็นที่สะดุดตาทำให้ผมเดินตรงไปหาเธอเมื่อเลือกซื้อ สินค้าเสร็จสรรพ ไซ้ครีบทูชชุนเทียนเป็นแคชเชียร์ประจำ ห้างได้คอนโดที่ผมพักอาศัย

เวลาที่ผมเข้าไปซื้อสินค้าที่ห้างได้คอนโดที่ไรและ ถ้าพบชุนเทียนยืนอยู่ที่เครื่องแคชเชียร์ ผมจะเลือก เข้าไปใช้บริการคิดเงินค่าสินค้ากับเธอ ตัวผมเอง บอกไม่ถูกว่าทำไมหรือเพราะอะไร แต่ช่างเถอะ เรื่อง บางเรื่องไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลหรือคำอธิบายทาง วิทยาศาสตร์มาพิสูจน์ให้เสียเวลา เขาเป็นว่า ผมรู้สึก ต้องตากับเธอ และชุนเทียนเองก็ดูแลผมเป็นอย่างดี เธอรู้ว่าผมเป็นชาวต่างชาติต่างถิ่น ความจริงเราพูด คุยกันแทบไม่รู้เรื่องได้แต่อาศัยภาษามือ สีหน้า ท่าทาง และรอยยิ้มในการสื่อความหมายกัน

ด้วยความที่ผมเป็นลูกค้าประจำเครื่องแคชเชียร์

ของเธอ ชุนเทียนจึงจำผมได้และผมเคยพูดกับเธอเป็น ภาษาจีนอย่างกระต่อนกระแต่ว่า “ผมไม่ใช่คนจีน เป็นคนไทย และพูดจีนไม่เป็น” เธอจึงดูมีน้ำใจและให้ ความช่วยเหลือผมเป็นอย่างดี ทั้งเรื่องหยิบจับสินค้าใส่ ถูพลาสติก เงินทอนไม่เคยขาดหาย และแนะนำการ ใช้สินค้าด้วยภาษามือ ซึ่งผมเองรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่อง บ้างได้แต่กล่าวขอบคุณเธอเป็นภาษาจีนพร้อมกับยิ้ม จางๆ ซึ่งผมเองก็ไม่รู้ว่าชุนเทียนจะเข้าใจหรือไม่ แต่ ผมชอบดวงหน้าท่าทางที่พยายามสื่อสารอธิบาย และ ดวงตาที่ใสซื่อจริงใจของเธอ เพราะนั่นคือความมีน้ำใจ ที่คนไกลบ้านอย่างผมได้รับจากเจ้าบ้านคนหนึ่ง เป็น ความซาบซึ้งใจที่เพื่อนมนุษย์พึงมีต่อกันแม้อาจเป็น เพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ของคนเล็กๆ ที่เกิดขึ้นในมุม หนึ่งมุมใดของโลกใบนี้ แต่นั่นแหละเรื่องเล็กๆ ของ คนตัวเล็กๆ อย่างชุนเทียนสามารถก่อเกิดมิตรภาพที่ ยิ่งใหญ่ได้เช่นกัน

วันคริสต์มาสของปีนี้อากาศหนาวติดลบแต่หิมะ ยังไม่ตก เพื่อนที่ทำงานบอกว่าปีนี้หิมะมาเยือนปักกิ่ง ซ้ำกว่าทุกปี หนุ่มสาวชาวเมืองหลวงหลายคนมีนัดกิน เลี้ยงกันในวันนี้ ปักกิ่ง ณ วันนี้เปิดรับวัฒนธรรมต่าง ชาติอย่างเต็มตัว ผมเองใส่เสื้อขนเป็ดเดินฝ่าความ หนาวเย็นมาทำงานตามปกติ คริสต์มาสและปีใหม่ สำหรับผมเป็นเรื่องของการทำงานล้วนๆ ไม่ได้กลับไป เยี่ยมครอบครัวที่แผ่นดินเกิด ตั้งใจว่าหลังปีใหม่จะขอ ลากลับบ้านสักสองสามอาทิตย์ตามวันหยุดที่ได้สะสม มา เย็นนี้ผมแวะซื้ออาหารและของใช้ที่ห้างได้คอนโด ตามปกติ และชุนเทียนยืนประจำเครื่องแคชเชียร์ของ เธอ ผมกล่าวทักทาย เธอยิ้มตอบและกล่าวสวัสดิ์เช่น กัน แต่ก่อนที่จะเดินออกไปผมหยิบช็อกโกแลตที่ซื้อ มาส่งให้เธอ

“แม่รีคริสต์มาส” ผมว่า ชุนเทียนมองอย่างงงๆ ไม่เชื่อสายตา แต่ดวงหน้าสีขาวยิ้มกลับมีสีแดงจางๆ ผมพูดซ้ำอีกครั้งและทำท่ายื่นช็อกโกแลตให้เธอ ชุนเทียนรับมาและกล่าวขอบคุณเป็นภาษาจีน ผมยิ้มและเดินจากไป ตัวผมเองไม่ได้คิดอะไรมากมายเพียงแค่อยากมอบของขวัญให้กับเพื่อนหรือคนรู้จักในวันสำคัญตามเทศกาลบ้างก็เท่านั้น

ไม่กี่วันหลังจากนั้นหิมะก็ตก ปักกิ่งชาวโพลนไปด้วยเกร็ดน้ำแข็งที่ร่วงหล่นลงมาจากท้องฟ้า ผมเดินได้ช้าลงเพราะกลัวลื่นหกล้ม ยิ่งใกล้ปีใหม่ยิ่งรู้สึกเจียบเหงาเพื่อนที่ทำงานบางคนลาหยุด ผู้คนบนท้องถนนดูบางตา แต่เพื่อนๆ ชาวจีนบอกว่าช่วงตรุษจีนเมืองหลวงจะดูเจียบมากกว่าปีใหม่สากลเสียอีก วันนี้เป็นวันอาทิตย์ หลังจากทำกิจวัตรต่างๆ เสร็จ ช่วงบ่ายๆ เย็นๆ ตั้งใจจะไปเดินๆ วิ่งๆ ที่สวนสาธารณะที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับคอนโด ไปถ่ายภาพหิมะชาวโพลนในสวนและวิ่งออกกำลังกายบ้างตามประสา

เย็นย่ำ พระอาทิตย์ก็ใกล้ลับ หิมะสีขาวยางต่ายตกลงมาไม่ขาดสาย ผมเดินข้ามถนนจากฝั่งสวนสาธารณะจะกลับคอนโด ได้เดิน ได้วิ่ง ได้นั่งเล่นแก้เหงา และถ่ายภาพหิมะในสวนกลับไปฝากคนที่บ้าน ขณะกำลังจะข้ามถนนไปกลับยังคอนโดซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ผมเห็นชุนเทียนยืนอยู่ที่ป้ายรถเมล์ใกล้ๆ กับทางม้าลายที่ผมยืนอยู่ ผมไม่แน่ใจว่าเธอเห็นผมหรือเปล่าใจหนึ่งคิดว่าจะข้ามถนนกลับไปพัก แต่เขาเจ้ากรรมกลับมาเดินตรงไปยังป้ายรถเมล์ตั้งแต่อยู่ที่นี้มาครึ่งปีผมกับชุนเทียนเพิ่งเคยพบกันนอกห้างสรรพสินค้าก็คราวนี้ไปทักทายคนรู้จักสักหน่อยจะเป็นไรไป ผมคิดในใจ

ผมเดินเข้าไปทักทายเธอ ชุนเทียนท่าทางแปลกใจแต่ยิ้มออกมา ผมชี้ไปที่คอนโดฝั่งตรงข้ามบอกเธอด้วยท่าทางว่าผมอยู่ที่นั่นและไปวิ่งที่สวนสาธารณะมา เธอยิ้มและพยักหน้าดูเหมือนจะเข้าใจเราต่างเจียบกัน ยืนมองหิมะตก แต่แล้วเธอพูดขึ้นเป็นภาษาจีนช้าๆ ซึ่งผมเข้าใจความหมายได้ว่า

“ฉันชื่อ ซุนเทียน คุณชื่ออะไรคะ”

“ซุนเทียน” ผมทวนคำ เธอพยักหน้า ผมบอกชื่อผมไป ซุนเทียนพูดซ้ำๆ “ฉาน-ต้า-หลง” ผมยิ้มและทวนคำ “ฉานต้าหลง” โฟโพร๊ะทีเดียว ผมนึกในใจ อาจจะบอกออกไปแต่สนใจเพราะพูดไม่เป็น ผมถามเธอต่อว่า เธอมาจากที่ไหน มันเป็นเรื่องภาษาจีนพื้นๆ ที่ผมพอจะนึกออก

“หุเป่ย์” ซุนเทียนว่า ลักพักเธอเปิดกระเป๋าถือออกมาและยื่นภาพถ่ายให้ดู เป็นภาพถ่ายครอบครัวซึ่งมีกันอยู่หลายคน ผู้เฒ่าชายหญิงนั่งอยู่ตรงกลาง ผู้ใหญ่ชายหญิงยืนอยู่ด้านหลังและเด็กโตเด็กเล็กสี่ห้าคนนั่งกับพื้นหน้าผู้เฒ่า ฉากหลังเป็นบ้านที่ก่อด้วยอิฐทรงจีนโบราณชั้นเดียว เด็กโตเป็นผู้หญิงน่าจะเป็นซุนเทียน แต่ตอนนั้นผมของเธอสั้นกว่านี้

“ครอบครัวของเธอหรือ น่ารักมาก” ผมพูดเป็นภาษาอังกฤษ ซุนเทียนทำท่างง ผมเลยชี้ไปที่รูปและซุนตีโป่งพูดเป็นภาษาจีนว่า “ดีจ๋ สวยมาก” เธอจึงยิ้มออกมา เสียบกันไป

ผมไม่รู้จะพูดอะไรต่อ คิดจะหยิบรูปครอบครัวของผมมาให้เธอดูบ้างก็พอดี รถโดยสารประจำทางมาจอดเทียบป้าย ซุนเทียนชี้ไปที่รถและโบกมือลา ผมยิ้มและโบกมือลา

หลังจากวันนั้นผมพบซุนเทียนที่เครื่องแคชเชียร์ของห้างใต้คอนโดตามปกติ แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งหลังปีใหม่ปลายเดือนมกราคม ผมมาซื้อสินค้าที่ห้าง ซุนเทียนพูดอะไรบางอย่างกับผมแต่ผมฟังไม่รู้เรื่อง คำสุดท้ายเธอพูดเป็นภาษาอังกฤษ “บาย บาย” เวลานั้นผมเองไม่ได้เอะใจอะไรเลยว่านั่นคือการกล่าวคำอำลา

ปลายเดือนมกราคม ผมกลางานกลับไปเยี่ยมบ้านสามสัปดาห์และกลับมาทำงานใช้ชีวิตที่ปักกิ่งอีกครั้ง แต่คราวนี้ที่ห้างสรรพสินค้าใต้คอนโดที่ผมพักอาศัยไม่มีซุนเทียน แรกๆ ผมไม่ได้คิดอะไร คิดว่าเป็นอาเจียนหยุดหรือลาพักยาว แต่เมื่อเวลาผ่านไปผมเริ่มแน่ใจแล้วว่า เธอได้จากไปแล้ว ผมเองสนใจที่จะหาคำตอบว่า เธอไปไหน เพราะอะไรหรืออย่างไร มันเป็นเรื่องของชีวิต เรื่องของหนทางของคนเล็กๆ อย่างเราที่ต้องก้าวเดินไปตามทางของแต่ละคน ค้นหา ต่อสู้ และฟันฝ่าไปตามวิถีของเราเอง

ผมเคยคุยกับเพื่อนที่ทำงานถึงเรื่องของคนต่างเมืองต่างมณฑลที่เข้ามาทำงานหาเงินในปักกิ่ง คำตอบที่ได้ไม่ต่างกับแรงงานข้ามชาติที่เข้ามาหาเงินในเมืองไทยหรือคนต่างจังหวัดเข้ามาหาความหมายในกรุงเทพฯ สังคมชนบทที่ขาดความเจริญ สภาพแวดล้อมที่แล้งเข็ญ การเกษตรที่ถูกอุตสาหกรรมรุกราน ทำให้คนหนุ่มสาวทะลักเข้ามาหางานทำมาเป็นแรงงาน หรือเข้ามาเรียนหนังสือในเขตเมืองอย่างปักกิ่ง เขี่ยงไฮ้ ซุนเทียนคงเป็นหนึ่งในนั้น

“แล้ว ซุนเทียน แปลว่าอะไรครับ” ผมถามคุณจาง เพื่อนที่ทำงานในวันหนึ่ง คุณจางมองหน้าเหมือนอยากจรรู้ว่าผมถามทำไมก่อนตอบ

“ดูดูใบไม้ผลิครับ หมดหน้าหนาวในเดือนมีนาคมจะเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิช่วงสั้นๆ ในเดือนเมษายน เสมือนเป็นการเริ่มต้นใหม่ของทุกชีวิตครับ พอเดือนพฤษภาคมก็เข้าหน้าร้อน” คุณจางว่า

ซุนเทียน ยังไม่ทันเข้าฤดูใบไม้ผลิเธอก็จากไปเสียแล้ว ไม่มีโอกาสรู้เรื่องและรำลึ แต่ช่างเถอะ เธออาจจะกลับไปอยู่กับครอบครัวที่บ้านเกิด ไปเป็นแคชเชียร์อยู่ที่ห้างสรรพสินค้าแห่งใดแห่งหนึ่ง หรือทำงานอะไรก็แล้วแต่ อาจได้เรียนหนังสือได้สามสี่ปีและมีลูกน่ารัก หรืออะไรก็ตาม แต่เพื่อนคนนั้นขอให้เธอได้เริ่มต้นชีวิตใหม่อย่างมีความสุขและมีความหวัง ลักวันที่โชคชะตาและวันเวลาของเราได้มาบรรจบกันอีกครั้ง เราคงมีโอกาสได้พบกันดังฝุ่นผงที่ถูกสายลมพัดพาให้ล่องลอยไปในนภากาศ ลอยไปๆ อย่างไร้จุดหมาย

โกวเล้ง

นักเขียนนิยายชื่อนปรีชญา

โกวเล้ง มีชื่อจริงว่า โสภ เอี้ยวฮว่า เกิดเมื่อ พ.ศ.2481 ที่ฮ่องกง โกวเล้ง เริ่มเขียนนิยายจีนกำลังภายในเมื่ออายุ 18-19 ปี เรื่องแรกคือซังเกียงซึ่งเกี่ยม ซึ่งเรื่องนี้ไม่ได้รับความนิยม โกวเล้ง ได้พัฒนาฝีมือของเขาเรื่อยมาสร้างการเขียนแนวใหม่ ที่เน้นอารมณ์ความรู้สึก ความขัดแย้งในจิตใจ แทรกคติเตือนใจ แฝงปรัชญาชีวิต จนกลายเป็นแนวทางของตัวเอง ผลงานของโกวเล้งโดดเด่นในเรื่องการซ่อนปรัชญาคมคาย สะท้อนเบื้องลึกของมนุษย์ หลังจากนั้น 4 ปีโกวเล้งได้เขียนเรื่อง พิฆาตทรชน ได้รับการตอบรับจากคือนิยาย ทำให้เริ่มมีชื่อเสียงและใช้นามปากกา โกวเล้ง อย่างจริงจัง หลังจากนั้นโกวเล้งก็มีผลงานมากมายที่เป็นที่รู้จักอย่าง ฤทธิ์มีดสั้น วิรบุรุษ ไร่น้ำตา ซาเสียวเอี้ย วิรบุรุษสำราญ เล็กเซียวหงส์ ซอลิ้วเฮียง อินทรีผงาดฟ้า ตะขอจำพราก กระดิ่ง สายลม คมดาบ ดาบจอมภพ ฯลฯ และยังมีผลงานที่นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ที่โด่งดังไปอย่างเช่น จอมดาบทมิฬแดง เขี้ยวเดือนเก้า ดาบจอมภพ ฤทธิ์มีดสั้น ราศีดอกท้อ ซอลิ้วเฮียง ซาเสียวเอี้ย นักสู้ผู้พิชิต ฤทธิ์ดาบวงพระจันทร์ ฤทธิ์ดาบหยดน้ำตา ราชายุทธจักร ธวัชลัทธิฟ้า เล็กเซียวหงส์ เกาะมหาภัย ฯลฯ

ถ้าพูดถึงนิยายจีนกำลังภายใน คงต้องนึกถึงชายผู้นี้

โกวเล้ง

ผู้สรรสร้างผลงานมากมาย และยังเป็นกึ่งกึ่งคุณกึ่งคนไทยเป็นอย่างดี อาทิ ซอลิ้วเฮียง ลี้กิมวงง เซียวฮ้ออี้ และอีกนับไม่ถ้วนกว่าร้อยเล่ม

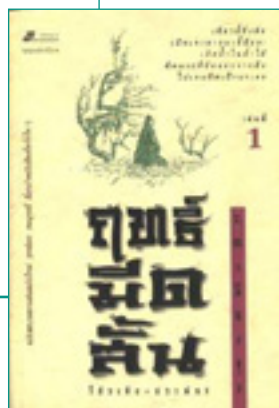

แรงบันดาลใจในการเขียนนิยายยุทธจักรของโกวเล้ง มีสาเหตุการเลิศจิตใจเพียงแต่ต้องการหาเงินกินข้าวเท่านั้นเอง เนื่องจากสมัยเด็กโกวเล้งมีฐานะที่ยากจนมาก แม้ว่าโกวเล้งจะรู้สึกขมขื่นในฐานะที่เป็นนักเขียนนิยายกำลังภายในซึ่งในสายตาคนทั่วไปในสมัยนั้นมองว่าด้อยค่ามิใช่วรรณกรรม กระทั่งไม่อาจนับเป็นนิยาย ภายหลังผลงานของโกวเล้งได้รับความนิยมน้อยลงประกอบกับเป็นคนใจกว้างคบคนทุกระดับ รักสุรา นารี รายได้จากงานเขียนใช้ไปกับเรื่องเหล่านี้นจนหมด ทุกครั้งที่สูข ทุกครั้งที่เศร้า ทุกครั้งที่เหงาหรือทุกครั้งที่ทำงานหนักจำต้องยกจอก

สุราขึ้นมาดื่ม โกวเล้งเสียชีวิตลงเมื่อวันที่ 21 กันยายน 2528 ที่โรงพยาบาลชินจวิน กรุงเทพฯ ด้วยโรคตับแข็งเพราะการดื่มสุราอย่างหนัก รวมอายุ 48 ปีและได้รับฉายา (ปีศาจสุรา) แม้ว่าโกวเล้งจะเสียชีวิตลงไปแล้ว แต่ผลงานของโกวเล้งยังคงตราตรึงและมีชื่อเสียงจวบจนปัจจุบันและนิยายของโกวเล้งยังได้รับการตีพิมพ์ซ้ำตลอดมา อีกทั้งนิยายที่แต่งขึ้นยังถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์อีกหลายต่อหลายแบบปรัชญาและคติเตือนใจคาสอนต่างๆ ของโกวเล้งยังมีให้เห็นอยู่ทุกยุคสมัยไม่ว่าจะเป็นสำนวนที่ว่า

ข้าพเจ้ามิได้ชมชอบในรสชาติของสุรา แต่ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศในการร่ำสุรา จากนิยายเรื่อง ฤทธิ์มีดสั้น
เรียนตำราหมื่นเล่ม มิเท่าเดินทางหมื่นลี้ จากนิยายเรื่อง นักสู้ผู้พิชิต
ขอเพียงคนยังคงมีชีวิตอยู่ก็สมควรยิ้มออก ขอเพียงยังสามารถยิ้มออกสมควรยิ้มให้มากไว้ จากนิยายเรื่อง ดาบมรกต
คนผู้หนึ่งหากคิดเสพรับความสำเร็จ ต้องเรียนรู้การยอมรับความพ่ายแพ้ก่อน จากนิยายเรื่อง ซอลิ้วเฮียง
และอีกมากมายที่หลายคนยังจำได้ดี
หลายคนอาจไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสำนวนที่พูดกันอยู่ในปัจจุบันนั้นเกิดขึ้นมาจากโกวเล้ง

IN THAILAND

PHUKET

ภูเก็ต ไข่มุกอันดามัน

สวรรค์เมืองไต้ที่มีกลิ่นอายความเป็นจีน

ผมสงสัยมานานแล้วว่าทำไมผู้คนทั่วโลกจึงขนานนามจังหวัดภูเก็ตว่าเป็น “ไข่มุกอันดามัน” และนิยมชมชอบที่จะมาเที่ยวภูเก็ตเสียเหลือเกิน เวลาที่กลุ่มเพื่อนจากประเทศจีนมาที่ประเทศไทย ต่างก็เรียกร้องอยากให้เราไปภูเก็ต บางคนก็ตรงไปที่ภูเก็ตก่อนเข้ากรุงเทพฯ เลยก็มี ผมเองเคยไปเยือนเกาะภูเก็ตมาแล้วเมื่อครั้งยังเด็กจึงไม่ได้ทำให้คำที่สงสัยนั้นกระจ่างได้ ด้วยคำว่า “ไข่มุกอันดามัน” ที่ผมไม่ทราบความหมายนี้เอง จึงเป็นแรงผลักดันให้ผมกลับไปหาคำตอบที่เมืองภูเก็ตอีกครั้ง

ครั้งนี้ผมเริ่มเดินทางด้วยเครื่องบินลงสนามบินนานาชาติภูเก็ต ต่างจากครั้งก่อนที่ไปด้วยการนั่งรถผ่านทางจังหวัดพังงา ข้ามสะพานสารสินและมีสะพานคู่ขนาน คือ สะพานท้าวเทพกระษัตรีและสะพานท้าวศรีสุนทร เพื่อเข้าสู่ตัวจังหวัด เมื่อเครื่องบินใกล้ลงจอดสนามบินจุดมุ่งหมายดวงตาก็พลันถูกสะกดด้วยการมองลงไปที่เห็นเกาะต่าง ๆ สวยงาม มีน้ำทะเลต้องแสงอาทิตย์ในตอนกลางวันเกิดประกายระยิบระยับราวกับมีไข่มุกนับร้อยในทะเล น้ำทะเลสวยใสมองเห็นหาดทรายสีขาวชวนประทับใจและดึงดูดหัวใจของผมให้ตื่นเต้นอยากจะให้เครื่องลงจอดเสียโดยเร็ว

ผมเริ่มหาคำตอบของความหมายของคำว่า “ไข่มุกอันดามัน” ที่ พิพิธภัณฑสถานภูเก็ตไทยหัว บอกเล่าประวัติศาสตร์เรื่องราวเกี่ยวกับจังหวัดภูเก็ตไว้ว่า ภูเก็ต คาดว่าน่าจะเพี้ยนมาจากคำว่า บูกิต (ในภาษามลายูแปลว่าภูเขา) หรือที่เคยรู้จักแต่โบราณนามว่า เมืองกลางจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ของไทยและเป็นเกาะขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศ อยู่ในเขตมหาสมุทรอินเดีย และยังมีเกาะที่อยู่ในอาณาเขตของจังหวัดภูเก็ตทางทิศใต้และทิศตะวันออก เป็นเส้นทางเดินเรือตั้งแต่ในอดีตรู้จักกันในชื่อ แหลมจิงซีลอน หรือ ทองคา หรือ ทุ่งคา

พิพิธภัณฑสถานภูเก็ตไทยหัว ตั้งอยู่ที่ถนนกระบี่ย่านเมืองเก่าภูเก็ต เดิมทีนี้เป็นโรงเรียนสอนภาษาจีนแห่งแรกในจังหวัดภูเก็ต ก่อตั้งโดยชาวจีนฮกเกี้ยนที่อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ตามคตินิยมของจีน การปลูกสร้างบ้านเรือนต้องสร้างให้สวยงามและมั่นคง เพื่อให้คนในครอบครัวเจริญรุ่ง ร่มเย็นเป็นสุข ในปี พ.ศ.2477 จึงมีการสร้างอาคารเรียนภูเก็ตไทยหัวที่ประกาศความรุ่งเรืองของชาวจีนในดินแดนใต้ของไทย เป็นรูปแบบสถาปัตยกรรมแบบซิโน-ยูโรเปียน ถือว่าทันสมัยมากในยุคนั้นและนับเป็นสิ่งที่แสดงถึงความมั่งคั่งทางศิลปะที่เจริญรุ่งเรืองในอดีตของเกาะภูเก็ต

“คนจีนไม่ว่าอยู่ที่ไหน ก็ให้ความสำคัญกับการศึกษา”

อาคารเรียนได้รับการบูรณะให้มีสภาพสมบูรณ์สวยงามอยู่เสมอ จนได้รับรางวัลอนุรักษ์สถาปัตยกรรมดีเด่นจากสมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ ประจำปี พ.ศ.2551 ที่นี่ยังเป็นแหล่งเรียนรู้ของชุมชนและด้านบนยังใช้เป็นห้องเรียนภาษาจีน ส่วนด้านล่างเป็นนิทรรศการแบ่งออกเป็น 13 ส่วนจัดแสดงเรื่องราวประวัติศาสตร์ ความเป็นมาของชาวจีนฮกเกี้ยนที่เดินทางมาying ภูเก็ต ความเชื่อ วิถีชีวิตประเพณี ศิลปวัฒนธรรม และความสัมพันธ์ระหว่างชาวจีนกับชาวภูเก็ต ภาพถ่ายที่จัดแสดงในพิพิธภัณฑ์บางภาพเป็นหลักฐานยืนยันความเจริญรุ่งเรืองในอดีตของเมืองภูเก็ต

ผมเห็นว่าเมืองนี้ได้ถูกสร้างให้เป็นดินแดนสวรรค์บนดินแห่งใหม่ของชาวจีนที่มาจากฟุ้งฟิงทรัพยากรบนแผ่นดินไทยและพวกเขาเหล่านั้นได้สร้างอนุสรณ์เพื่อเตือนใจลูกหลานชาวจีนฮกเกี้ยนของตนว่าบรรพบุรุษของพวกเขาที่มีมาจากแผ่นดินแม่อย่างไรและเป็นเครื่องเตือนความกตัญญูต่อแผ่นดินที่ให้ความสุขแก่พวกเขา คนจีนหลายครอบครัวต่างพร้อมใจกันให้ลูกหลาน “ไม่ลืมทั้งชาติกำเนิด และไม่ลืมบุญคุณแผ่นดินที่ได้ให้ความสุขและทำมาหากิน”

พิพิธภัณฑ์ภูเก็ตไทยหัว

จัดตั้งขึ้นเพื่อแสดงประวัติศาสตร์เรื่องราวของชาวจีนโพ้นทะเลที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานยังเกาะแห่งนี้มีเรื่องราวก่อสร้างตัว ประเพณีวิถีชน อาชีพและภูมิปัญญา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีส่วนของประวัติโรงเรียนจีนที่เก่าแก่ที่สุดของภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการศึกษาและพัฒนาการของเมืองสิบทอดมาจนถึงปัจจุบันถือเป็นแหล่งเรียนรู้และเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมประจำท้องถิ่นที่ชาวจีนเชื้อสายจีนจากภูมิภาคและร่วมกันรักษาไว้เป็นสมบัติของชาติ เดิมทีบริเวณนี้เป็นที่ตั้งของศาลเจ้า สร้างด้วยอิฐและไม้ตามแบบของชาวจีน ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (2411-2453) อันเป็นยุครุ่งเรืองของเหมืองแร่ดีบุก ชาวจีนฮกเกี้ยนจำนวนมากหลั่งไหลเข้ามาในภูเก็ต จึงมีการใช้ศาลเจ้าและบ้านผู้มีความรู้เป็นสถานที่ศึกษาภาษาจีนในแบบที่เรียกว่า “ซือซก” ส่วนคนมีฐานะจะส่งบุตรหลานไปเรียนที่บึง ทำให้มีลูกหลานจีนหลายคนยังมีโอกาสได้เรียน จนในปี 2455 ชาวจีนในจังหวัดภูเก็ตได้ขอจัดตั้งโรงเรียนจีนขึ้นอย่างเป็นทางการ โดยร่วมแรงร่วมใจกับบรรษัทสินสั้งซึ่งเป็นเจ้าของกิจการ และในปี 2456 ทางการอนุญาตให้มีการจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาจีนของท้องถิ่นแห่งแรกที่ภูเก็ต ต่อมาในปี 2460 มีการก่อตั้งโรงเรียนฮัวปุ่นขึ้น ในปี 2477 ได้มีการเปิดตัวอาคารใหม่

ของโรงเรียน ซึ่งก็คืออาคารหลักในปัจจุบันโดยสร้างขึ้นมาด้วยความร่วมแรงร่วมใจของชาวจีนในภูเก็ต นำโดย นายตันเคทิว(ตระกูลตันตึก) นายตันรับวงวน(ตระกูลหงษ์หยก) นายตันตัวโก(ตระกูลกวางนิส) นายหงอฮันก่วน(ตระกูลปิติพงศ์) นายตันเอ็งกี(ตระกูลอุดมทรัพย์) ออกแบบโดยนายอึ้งหวงเฮียน ก่อสร้างโดยนายเอี้ยบกิมเรียน(เจียร วาณิช)

มรดกสำคัญอย่างหนึ่งที่ปัจจุบันยังมีให้เห็นในโรงเรียน คือ หนังสือเรียนของโรงเรียนภูเก็ตไทยหัวมีการใช้หนังสือจีนในการเรียนการสอน บางเล่มเป็นวรรณกรรมเก่าที่มีคุณค่าของจีน เช่น เรื่องจริงของอาทิว (ประพันธ์โดย หลู่ซัน) วรรณกรรม 3 เรื่องของ ปาจิน ได้แก่ บ้าน กุฎิใบไม้บิล และกุฎิใบไม้ร่วง ซึ่งทำให้ในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 หนังสือเหล่านี้และโรงเรียนไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ตามนโยบายในยุคนั้น จนต้องถูกเก็บทำลาย และปิดโรงเรียนไป

อาคารโรงเรียนภูเก็ตไทยหัวว่างเว้นจากการใช้ประโยชน์อยู่ระยะหนึ่ง กระทั่งปี 2549 คณะกรรมการมูลนิธิกุลสกลสงเคราะห์จังหวัดภูเก็ต (ลือกเฮียนกัก) โดยนายสมบัติ อติเศรษฐี ประธานมูลนิธิ ได้จัดประชุมเพื่อนำอาคารหลังนี้มาใช้ประโยชน์ อาคารโรงเรียนภูเก็ตไทยหัวเดิมจึงกลายมาเป็น “พิพิธภัณฑ์ภูเก็ตไทยหัว”

“เหมืองแร่ กิจการคนจีนโพ้นทะเล”

อีกจุดหนึ่งที่ต้องนั่งรถออกมานอกเมืองหน่อย หากจะศึกษาวิถีชีวิตชุมชนชาวเหมืองแร่ในอดีตที่ พิพิธภัณฑ์เหมืองแร่ภูเก็ต เดิมชื่อว่าพิพิธภัณฑ์เหมืองแร่กะทู้ ตั้งอยู่บนสายกะทู้-เกาะแก้ว ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้ ในสมัยรัชกาลที่ 4 เรื่อยมามีการทำเหมืองแร่ดีบุกอย่างแพร่หลายต้องใช้แรงงานจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการอพยพของ “ชาวจีนฮกเกี้ยน” เข้ามายังภูเก็ต ว่ากันว่าช่วงราว พ.ศ. 2360 เป็นช่วงที่ชาวจีนทยอยเข้ามาทำเหมืองจนเป็นชนส่วนใหญ่ของภูเก็ต จนเกิดการผสมทางวัฒนธรรมเรียกว่า ภูเก็ตฮกเกี้ยน หรือ บาบ่า ภูเก็ตภายหลังเลิกกิจการเมื่อปี พ.ศ.2500 จึงมีการผลักดันให้เกิดพิพิธภัณฑ์เหมืองแร่ภูเก็ตภายใต้แนวคิดเพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและประวัติศาสตร์ชุมชน

อาคารพิพิธภัณฑ์เหมืองแร่ เป็นสถาปัตยกรรมอาคารแบบชิโนโปรตุกีส 1 ชั้นครึ่ง ห้อมล้อมด้วยหุบเขา มีลานกว้างอยู่ตรงกลางเรียกว่า จิมแจ้ ภายในจัดแสดงนิทรรศการโดยใช้สื่อ เปิดลับแลม่านฟ้าเกาะพญาเม็งกรทอง ย้อนยุคเรื่องราวการทำเหมืองแร่ในจังหวัดภูเก็ต ห้องนิทรรศการภายในยังมีการจัดแสดงแบ่งออกเป็นหลายห้องและตั้งชื่ออย่างคล้องจองไพเราะ ดังนี้

ห้องอัญมณีนาฬิกายุคเหมือง ย้อนยุคเรื่องราวการทำเหมืองแร่ในจังหวัดภูเก็ต

ห้องเรื่องดารากร พัฒนาการของมนุษย์ที่เรียนรู้การทำแร่และใช้แร่

ห้องสายแร่แห่งชีวิต ตามรอยการสำรวจแร่ยุคบุกเบิกในจังหวัดภูเก็ต และจัดแสดงประเภทของเหมืองแร่ต่าง ๆ เช่น เหมืองแล่น เหมืองรู เหมืองหอบ เหมืองฉีด และเหมืองเรือขุด

ห้องนันทรมินต์เล่นแร่แปรธาตุ แสดงขั้นตอนการถลุงและแปรรูปแร่

ห้องฉลาดนาฬิกาชีวิต และห้องลิขิตปรัชญ์สืบสาน จัดแสดงการย้ายรกรากของชาวจีนโดยเรือสำเภามาจากค้าขายในเมืองภูเก็ต ตลอดจนจัดแสดงวิถีชีวิตวัฒนธรรมของชาวจีนในยุคเหมืองแร่รุ่งเรือง

ห้องศฤงคารนิพนธ์ ห้องบาบ่าสินสมรส และห้องฉายาบท นกมิตร จำลองประเพณีการแต่งงานบาบ่า เป็นการแต่งงานแบบจีนที่เป็นเอกลักษณ์ของภูเก็ต และจัดแสดงเอกสารสำคัญต่าง ๆ

ห้องทั้งหมดเปรียบได้กับ “พิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิต” แหล่งศึกษาวัฒนธรรม วิถีชุมชนเหมืองแร่ รวมถึงรางวัลเหมืองแร่จำลองที่หน้าผารางเหมืองสะท้อนให้เห็นภูมิปัญญาท้องถิ่น ที่บรรพบุรุษได้แฝงความภาคภูมิใจและความสำนึกกรักสถาบันเกิดไว้ให้กับลูกหลาน เราจะเห็นถึงความสามัคคีของกลุ่มคนจีนที่รวมตัวกันทำเหมืองแร่ คำว่า กงสี นอกจากแปลว่า บริษัท หรือสถานที่ทำการค้าแล้ว ยังสามารถเขียนให้มีความหมายว่า ที่พักคนงาน นายเหมืองจัดตั้งโรงเรียนให้เป็นชุมชนที่อยู่ปกครองดูแลกันภายในตระกูลแซ่ มีหัวหน้าตันแซ่เป็นผู้นำดูแล

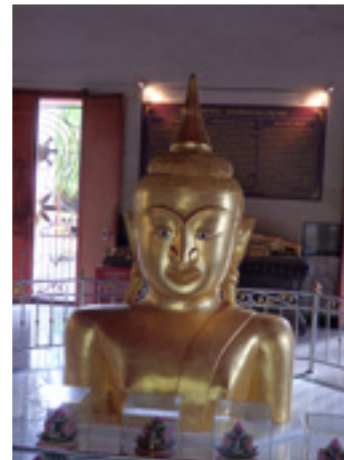
แหล่งต่อไปที่ผมคิดว่าจะศึกษาความเชื่อของคนท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี คงหนีไม่พ้นศาสนสถาน ที่เป็นศูนย์รวมจิตใจของคนในชุมชน **วัดพระทอง** วัดเก่าแก่ประจำเมืองภูเก็ต ตั้งอยู่ก่อนเข้าตัวเมืองภูเก็ต ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง ระยะเวลาจากสะพานเทพกระษัตรี ประมาณ 23 กิโลเมตร เป็นวัดที่เมื่อมาถึงภูเก็ตแล้วต้องมาสักการะหลวงพ่พระทองหรือพระผุด เหตุที่เรียกพระผุดนั้น เป็นเพราะลักษณะขององค์พระพุทธรูปมีเพียงครึ่งองค์ผุดขึ้นมาจากพื้นเท่านั้น

ตามตำนานเล่าว่า หลังจากพายุโหมกระหน่ำพุนาบริเวณนั้นเสียหาย เด็กเลี้ยงควายคนหนึ่งพาควายเป็นกินหญ้าอยู่กลางทุ่งจะหากิ่งไม้เพื่อผูกควาย แต่กิ่งไม้ที่เคยเอาควายมาผูกประจํานั้นได้ถูกพายุพัดไป จึงผูกควายเข้าไว้กับสิ่งที่ตนคิดว่าเป็นตอไม้ขนาดใหญ่มีดินพอกอยู่ เมื่อกลับบ้านก็มีไข้ผิดปกติและชักจนเสียชีวิต พ่อแม่ของเด็กชายเดินไปเอาควายที่ลูกของตนผูกไว้ก็พบว่าควายนอนตายที่ที่ผูกไว้เช่นกัน คืนนั้นพ่อและแม่ของเด็กชายฝันว่าลูกของตนไปผูกควายไว้กับพระเศียรของพระพุทธรูป เข้ารุ่งขึ้นทั้งสองจึงชวนชาวบ้านไปยังที่ที่ตนฝัน เมื่อเห็นวัดอุประหลาดมีโคลนพอกอยู่ก็เอาน้ำมาล้างพบเป็นพระเศียรพระพุทธรูปทองคำ เจ้าเมืองถลางทรงทราบจึงมีรับสั่งให้ขุดพระพุทธรูปขึ้นมา แต่ก็มีตัวต่อบินขึ้นมาต่อยและต่อยเฉพาะคนที่ขุดเท่านั้น ต่อมากมีพระธุดงค์ทราบข่าวจึงเดินทางมาและชักชวนให้ชาวบ้านสร้างวัดยังสถานที่นี้

วัดพระทอง

ส่วนชาวจีนในภูเก็ตมีความเชื่อว่าพระพุทธรูปดังกล่าวมาจากประเทศจีนสายจีน เรียกหลวงพ่ทองว่า “กู๋ปู้ค” (พูฮูค) เป็นประเพณีเมื่อถึงเทศกาลตรุษจีนจะพากันมานมัสการ เหตุที่คนจีนอ้างว่าพระผุดมาจากเมืองจีนนั้น มีเรื่องเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ตระกูลพี่น้องเจ้าเมืองจีน 3 คนขึ้นครองราชย์ เมื่อแต่ละคนเสียชีวิตก็ได้สร้างพระพุทธรูปขึ้น จนสมัยหนึ่งเมืองนั้นตกเป็นเมืองขึ้นของทิเบต ชาวทิเบตจึงขนพระพุทธรูปลงเรือมา เมื่อถึงบริเวณดังกล่าว เรืออัปปางเพราะถูกพายุ ต่อมาเปลือกโลกมีการเปลี่ยนแปลงบริเวณใกล้พระพุทธรูปกลายเป็นคลองไหลผ่าน เมื่อฝนตกหนัก น้ำท่วมเซาะดินให้ต่ำลง จึงมีแต่เศียรเท่านั้นที่โผล่พ้นดินขึ้นมา จาก 2 ความเชื่อ ผมเรียนรู้ว่าแม้ต่างเชื่อสายต่างความเชื่อแต่สามารถอยู่ร่วมกันได้โดยมีศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยวเดียวกันได้เพราะสิ่งที่เรียกว่าแรงศรัทธา นั่นเอง

ถนนคนเดิน

อ่านที่ผมเล่ามาตั้งแต่ต้นผู้อ่านคงคิดว่าผมคงมาเรียนรู้แค่พิพิธภัณฑ์หรือวัดเท่านั้น ที่ที่ผมจะเล่าต่อไปนี่ไม่น่าเบื่อมากหรอกครับ แม้จะค่ำแล้วก็ยังมีสถานที่ที่ผมเรียนรู้วิถีชีวิตพ่อค้าแม่ขายชาวภูเก็ตที่เขามีปฏิสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยวแบบบ้านแขกเมืองกันด้วยครับ นั่นคือ ถนนคนเดิน เรียกชื่อตามสำเนียงภาษาได้ว่า “ตลาดใหญ่”

ถนนคนเดินตลาดใหญ่ บนถนนกลางในตัวเมืองภูเก็ต สายถนนที่มีอาคารสองฟากถนนเป็นตึกการค้าเก่าของชาวจีนในรูปแบบสถาปัตยกรรมชิโนโปรตุกีส ในอดีตเคยคึกคักด้วยเงินจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เมื่อตึกเริ่มหมด การค้าซบเซา ทางชุมชนเมืองเก่าภูเก็ต (Old Phuket Town Community) จึงตั้งเสน่ห์ของตึกและเสน่ห์ของคนภูเก็ต มาจัดให้เป็น “ถนนคนเดิน” เมืองกลางคืน ทุกคืนวันอาทิตย์ ทั้งถนนจะมีแสงสีปลุกวิญญาณความเป็นเมืองภูเก็ตออกมาอย่างสร้างสรรค์ มีเสียงดนตรี การแสดงงานศิลปะ สินค้าพื้นเมือง และ ร้านขายอาหารท้องถิ่น นอกจากนี้ยังสามารถเรียนรู้ผ่านพิพิธภัณฑ์ที่แฝงตัวจัดแสดงอยู่ในอาคารคลาสสิกบนถนนดังกล่าว

■ ศาลเจ้าแสงธรรม สร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2434 โดยหลวงอำนาจนารักษ์ (ต้น คั่วต) เพื่อประดิษฐาน เทพเจ้าจีนที่สายตระกูลนับถือมาแต่เดิม ในภาษาจีนฮกเกี้ยนเรียกว่าศาลเจ้าเตงก้องตอง หรือศาลเจ้า ซิงเจียกวง ตัวอาคารเป็นรูปแบบเก๋งจีนขนาดเล็ก ส่วนบนหลังคา มีปูนปั้นรูปมังกรและตุ๊กตาดาวจีน ซึ่งเป็นที่นิยมในมณฑลฮกเกี้ยนประดับตกแต่ง ในปี พ.ศ. 2540 สมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ได้มอบรางวัลอนุรักษ์สถาปัตยกรรมดีเด่นให้กับศาลเจ้าแสงธรรม

ตั้งอยู่ที่ ถนนพญา หากไปจากแยกถนนภูเก็ท จะเห็นซอยเล็ก ๆ ข้างธนาคารกรุงไทย ตั้งอยู่บนถนนพญา หากเดินทางมาทางถนนเยาวราช เมื่อเลี้ยวขวาเข้าถนนพญา ประมาณ 300 เมตร จะเห็นซอยเล็ก ๆ ศาลเจ้าอยู่ตรงข้ามเยื้องกับธนาคารกสิกรไทย ซึ่งเป็นจุดที่นิยมมาถ่ายรูปกันตอนกลางวันอีกจุดหนึ่งด้วย เปิดทุกวันตั้งแต่เวลา 08.30-17.00 น.

■ โรงแรมเดอะเมมโมรี่ แอท ออนออน (The Memory at On On Hotel) เป็นโรงแรมเก่าแก่ประจำเมืองภูเก็ต ต้อนรับแขกตั้งแต่ครั้งสมัยยุคเหมืองแร่ ยิ่งรุ่งเรือง เปิดตั้งแต่ปี 2472 โดยถือเป็นโรงแรมแห่งแรกในจังหวัดภูเก็ต ตัวอาคารสร้างด้วยสถาปัตยกรรมสไตล์ ชิโน-โปรตุกีส ออนออน มาจากคำว่า อัน อัน ในภาษาจีน ซึ่งหมายความว่าความสุขของผู้มาเยือน โรงแรมได้รับการปรับปรุงให้มีความสะดวกสบาย ทันสมัยเหมาะกับยุคสมัยมากขึ้น ตั้งอยู่ใจกลางเมืองภูเก็ตทำให้สามารถเดินทางไปยังสถานที่อื่น ๆ ในตัวเมืองได้อย่างสะดวก ความสวยงามเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมสร้างความสุขให้กับผู้มาเยือนสมชื่อโรงแรมจริง ๆ นอกจากนี้ยังเคยใช้เป็นฉากในการถ่ายทำภาพยนตร์ฮอลลีวูดเรื่อง The Beach ตั้งอยู่ที่ 19 ถ.พญา ต.ตลาดใหญ่ อ.เมืองภูเก็ต

PHUKET

■ ร้านอาหารภัตตาคารแหลมทอง

ภัตตาคารจีนเก่าแก่กว่า 40 ปี ตันตำรับอาหารจีนสไตล์แต้จิ๋วและเมนูที่ผสมผสานอาหารพื้นเมืองจากชาวจีนเมื่ออพยพมาเกาะภูเก็ต เมนูแนะนำ ลูกชิ้นปลาแหลมทองต้นตำรับทางร้าน แฮ่กิ้น ไก่ปักกิ่งย่างเอาเฉพาะหนังกรอบพร้อมปีกและขา ร้านนี้บอกได้คำเดียวว่า ห้ามพลาด ตั้งอยู่ที่ ถ.ชนะเจริญ ต.ตลาดใหญ่ อ.เมืองภูเก็ต (ตรงข้ามไอเซ็น ไกลกับโรบินสัน)

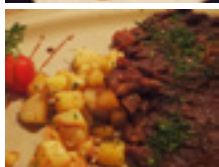
เปิดบริการตั้งแต่เวลา 11:30-14:00 น. และ 17:00-22:00 น.

■ **ร้านอาหารระยา** ร้านอาหารพื้นบ้านแดนใต้ที่นำบ้านเก่า 2 ชั้นมาดัดแปลงเป็นร้านอาหาร ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังทานข้าวอยู่ในบ้านหลังเก่าบรรยากาศชวนย้อนยุค ลักษณะของตัวอาคารที่เป็นเอกลักษณ์ อายุกว่า 100 ปี เคยเป็นบ้านของฝรั่งที่มาทำธุรกิจเหมืองแร่ในภูเก็ต ชาวกูเก็ตเรียกติดกันว่า อั้งมือหลาว ซึ่งคำว่า อั้งมือ ในภาษาจีนฮกเกี้ยน หมายถึง ฝรั่ง ส่วนคำว่า หลาว หมายถึง บ้านเปิดบริการมากกว่า 10 ปี เมนูแนะนำ แกงเนื้อปูใบชะพลู หมูฮ้อง ผัดผักเหลียง อาหารพื้นเมืองภูเก็ตได้เข้าถึงรสชาติ

ตั้งอยู่ที่ 48 ถ.ติบูก ต.ตลาดใหญ่ อ.เมืองภูเก็ต เปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 10:00-22:00 น.

■ **ร้านอาหารอิตาลีเยิน La Gaetana**
ลาเกตาน่า ร้านอาหารอิตาลีเยินแท้กลาง
เมืองภูเก็ต เจ้าของร้านเป็นชาวอิตาลีเยิน
มาอยู่เมืองไทยเมื่อ 20 ปีที่แล้ว เปิดร้าน
มากกว่า 15 ปี เมนูแนะนำสเต็กเนื้อเกรด
พิเศษแล้ว ยังมีเมนูหอยเชลล์ตัวใหญ่ เนื้อ
แน่น อย่างสุกกำลังดี

ตั้งอยู่ที่ 352 ถ.ภูเก็ต ต.ตลาดใหญ่
อ.เมืองภูเก็ต (ร้านอยู่เกือบถึงแยกที่เลียวย
ซ้ายไปฮ้อยข้าวต้ม)

เปิดบริการ จันทร์ อังคาร ศุกร์ เวลา
12:00-14:00 น. และ 18:00-22:00 น.

พฤหัสบดี เสาร์ อาทิตย์ เวลา 18:00-
22:00 น. หยุดทุกวันพุธ

■ **โกยอร์หมี่ซอกเกี้ยน**
เยินตาโฟ บะหมี่
ซอกเกี้ยนจะทานกันอยู่
2 แบบ คือ แบบผัด
และแบบน้ำ ชาวภูเก็ต
เรียกบะหมี่ซอกเกี้ยนนี้ว่า
"หมี่ซอก" เป็นการผัดบะหมี่

เส้นขนาดใหญ่ของชาวจีนซอกเกี้ยน
หมี่ซอกเกี้ยนผัดพบได้ที่ปั้ง ลิงคโปร์
จังหวัดภูเก็ตและจังหวัดใกล้เคียง ผัด
กับอาหารทะเล หมู เครื่องใน ตามชอบ
ระหว่างผัดจะใส่น้ำซุลงไปด้วย จากนั้นจะ
ทิ้งไว้ให้น้ำซุเดือดเพื่อที่จะได้ซึมเข้าไป
บนเส้นบะหมี่

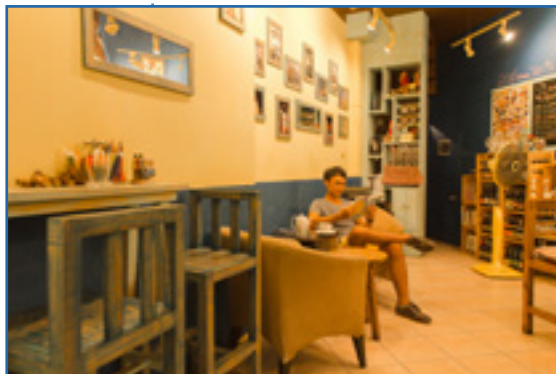
ตั้งอยู่ที่ 6 ถ.ระนอง ต.ตลาดเหนือ
อ.เมืองภูเก็ต เปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา
09.00 - 16.30 น.

■ **ร้านตู้กับข้าว** ย้อนกลับไปในภูเก็ตสมัยเด็กๆ ตอนกลับจากโรงเรียนเราจะมักถามคุณแม่เสมอว่า มีอะไรทานไหม คำตอบที่ได้จากคุณแม่เสมอคือ ไปเปิด 'ตู้กับข้าว' ดูสิ จึงกลายเป็นแรงบันดาลใจของ 'ตู้กับข้าว' อาหารพื้นเมืองภูเก็ต รสชาติสูตรดั้งเดิมเพื่อคนภูเก็ต โดยเจ้าของร้านในเครือ tablespoon คุณ อธิระศักดิ์ ผลงาม และ คุณ ธนพัฒน์ นวลสกุล ร้านตู้กับข้าว ร้านตกแต่งสไตล์การตกแต่งแบบชาววังของปิ่นัง ภายนอกเป็นดิกสไตลชีโน-โปรตุเกส (ภูเก็ต เมนูชื่อดังคือ 'หมูฮ้องภูเก็ต' ที่ใช้เวลาหมักและเคี่ยวหลายชั่วโมง เพื่อให้ได้หมูนุ่มที่ละลายในปากพร้อมกับกลิ่นพริกไทยและเครื่องเทศที่เข้าในเนื้อหมู

ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 8 (ติดกับธนาคารกสิกรไทย) ถนน พังงา จังหวัดภูเก็ต เปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 11.00-23.00น.

■ **ร้านกาแฟ Phuketique Coffee Bar** หากคุณผ่านมุมถนนวงเวียนสุริยเดชหรือวงเวียนน้ำพุจะสะดุดตาร้านกาแฟสีน้ำเงินสดใส ภายในตกแต่งสไตล์โมร็อกโค บรรยากาศอบอุ่น สำหรับผู้ที่ไม่ชอบดื่มกาแฟ ทางร้านมีเครื่องดื่มอื่นให้เลือกหลากหลายทานคู่กับขนมที่ทางร้านคิดค้นสูตรก็ไม่ทำให้ผิดหวัง บรรยากาศสบาย ๆ เหมาะกับนักท่องเที่ยวที่จะมาหลบแดดยามบ่าย

ตั้งอยู่ที่ 2 ถ. ระนอง อ.เมืองภูเก็ต เปิดบริการทุกวัน ตั้งแต่เวลา 9:00 - 23:00 น.

■ รอยัลภูเก็ตมารีนา สำหรับคนที่อยาก
จะถ่ายรูปกับท่าเทียบเรือยอร์ชสวย ๆ ไป
ขึ้น IG ต้องที่นี่เท่านั้น บรรยากาศเหมือน
อยู่ต่างประเทศ มีร้านค้า ร้านอาหาร
แหล่งช้อปปิ้งด้วย
ตั้งอยู่ที่ 68 หมู่ 2 ถ.เทพกระษัตรี
ต.เกาะแก้ว อ.เมืองภูเก็ต

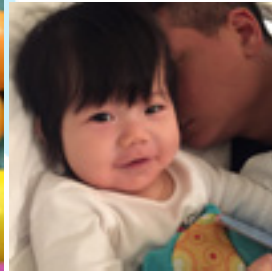
■ มีตั่งนังนอน เบดแอนด์เบรคฟาสต์ (Mee Tang Nang Non
bed & breakfast)

ที่พักแนวบูติกแห่งใหม่ของเมืองภูเก็ต ตั้งอยู่บนถนนเยาวราช
(ห่างจากห้างโลตัส สามกongsเพียง 600 ม.) ย่านนี้เต็มไปด้วยร้าน
อาหารอร่อยๆ ขึ้นชื่อในเมืองภูเก็ตมากมาย และสามารถเดินทาง
ท่องเที่ยวไปยังจุดท่องเที่ยวต่างๆของเมืองภูเก็ตได้อย่างสะดวก
ด้วยการตกแต่งสไตล์ร่วมสมัยผสมผสานกับสไตล์ความเป็นไทย
จึงเป็นที่บ้านที่อบอุ่นและให้ความรู้สึกสบาย ๆ แบบคนตัวเมือง
ภูเก็ตจริง ๆ

ติดต่อเราได้ที่ 429 ถ.เยาวราช ตลาดใหญ่ อำเภอเมืองภูเก็ต

ขอขอบคุณ โรงแรม รามาต้าภูเก็ตดีวาน่า Ramada Phuket
Deevana ที่ป่าตอง ที่เอื้อเฟื้อสถานที่พักหลังจากท่องเที่ยวในตัวเมืองภูเก็ต

พ่อแม่หลายคนถามผมว่า จะรู้ได้อย่างไรว่าเราสอนลูกได้ดีแล้ว

ถ้าตอบในฐานะจิตแพทย์เด็กคือสอนได้ดีจนพ่อแม่คนอื่นสามารถรักลูกเราได้ ซึ่งดูเหมือนง่ายแต่จริงแล้วทำได้ยากมากที่จะให้คนอื่นมารักลูกเราและนั่นเป็นที่มาของคำว่า "น่ารัก"

ทุกวันนี้คนให้ความหมายของคำว่าน่ารักแตกต่างกันไป ถ้าแปลความหมายของคำนี้ตรงๆ คือ "น่าที่จะรัก หรือ คู่ควรกับการรัก" ถ้าแปลเป็นภาษาอังกฤษน่าจะตรงกับคำว่า "Lovely" หรือ "Adorable" ซึ่งไม่ได้ตรงกับคำว่า "Pretty" หรือ "Beautiful" อย่างที่ทุกคนเข้าใจ ซึ่งปัจจุบันคนส่วนใหญ่ใช้คำว่าน่ารักกับรูปร่างหน้าตาและน้อยคนมากที่ใช้คำนี้กับเรื่องอุปนิสัย ดังนั้นเวลาที่เราจะใช้คำว่า "น่ารัก" กับใครหรือเด็กคนไหนนั้นคงต้องใช้เวลาเพื่อรู้จักตัวตนของเขาสักพักใหญ่

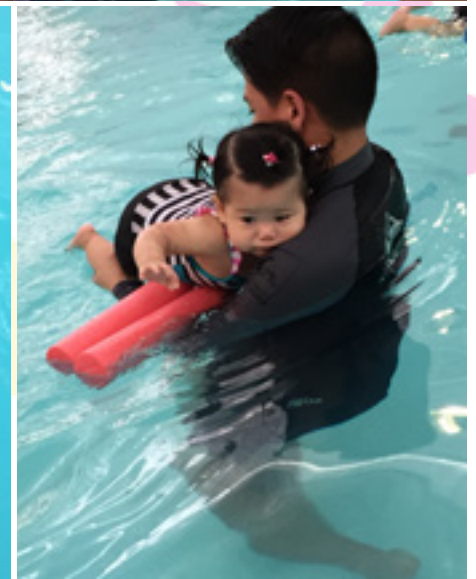
Head Hand Heart

ใช้ครับต้องใช้ "เวลา" ต้องเล่นกับเขา ค่อยกับเขา และอยู่กับเขา ลองคิดเล่นๆ ครับว่าถ้าเราอยากจรรู้จักใครสักคนจริง ๆ จัง ๆ เราคงต้องใช้เวลา ดังนั้นกับเด็กก็เช่นเดียวกันครับ

น่าเสียดายว่าเวลาที่น่าเป็นของง่าย ๆ ทุกคนมี 24 ชั่วโมงเท่ากัน แต่มันหายไปไหนหมดและทำให้เรารู้จักเด็กน้อยเกินไปและพยายามหาความน่ารักแบบใหม่ ๆ ผ่านทางรูปหรือคลิปวิดีโอซึ่งอาจจะไม่ได้สะท้อนตัวตนของเด็กมากนัก แต่สะท้อนผ่านทางมุมมองของผู้ใหญ่เสียมากกว่า ในขณะที่เดียวกันหลายคนพยายามหาว่าควรใช้เวลาไปกับเด็กมากแค่ไหน ควรพาออกไปทำอะไรจะได้ฉลาด ๆ และทำอย่างไรให้เด็กน่ารัก ถ้ามันมีสูตรสำเร็จจริงแล้ว ในโลกที่ทุกคนสามารถเข้าถึงข้อมูลได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ ทุกคนคงจะมีลูกที่น่ารักเต็มบ้านเต็มเมือง สังคมไทยคงสงบสุขน่าดู

แต่นั่นมันกลับสะท้อนว่าพ่อแม่ที่หวังได้อะไรเร็วก็ยอมหวังเห็นลูกได้อะไรเร็วเช่นกัน และเด็กก็ยอมคาดหวังว่าตัวเองต้องเด่นเร็ว รวยเร็ว หล่อเร็ว สวยเร็ว

ความจริงแล้วความรู้ ความสามารถ และความรักไม่ได้มาง่าย ๆ ครับเหมือนได้รับ Like ทางเฟซบุ๊ก

ในฐานะจิตแพทย์เด็กสิ่งหนึ่งที่ผมมักเจอเสมอ ๆ คือคนใช้ทุกคนต้องการให้หมอมีคำพูดวิเศษสักคำสองคำ เพื่อให้สามารถเปลี่ยนชีวิตตนเองได้ ซึ่งเท่าที่ผมเรียนมาก็ยังไม่เคยมีหนังสือเล่มไหนสรุปคำคมหล่อ ๆ สักคำสองคำที่จะสามารถเปลี่ยนชีวิตใครได้ทันที ทั้งนี้เพราะอุปนิสัยของใครก็ตามไม่ได้สร้างในระยะเวลาวันสองวัน การเปลี่ยนแปลงก็เช่นกันครับ ดังเช่นก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ก็ผ่านกระบวนการคิดไตร่ตรอง ลองผิดลองถูกมาหลายครั้ง

ดังนั้นถ้าจะเราจะสอนลูกและอยากให้ลูกเราน่ารัก สิ่งหนึ่งที่ต้องเข้าใจคือ "ไม่มีอะไรได้มาโดยง่าย" และนั่นเป็นที่มาของชื่อคอลัมน์ "Head Hand Heart"

Head - ความคิดไตร่ตรองอย่างรู้เหตุรู้ผล
Hand - การลงมือทำ เพราะแค่ความคิดยังไม่เห็นผล
Heart - ความเชื่อและรักในสิ่งที่ทำ รู้จักรอคอย เพราะการลงมือทำแค่ครั้งเดียวยังไม่เห็นผล

ฟังดูง่ายใช่ไหมครับแต่เวลาสอนเด็กจริงนั้นยากกว่าที่คิด!

ลองยกตัวอย่างเช่นถ้าลูกคุณอยากรู้ว่าทำไมพ่อแม่ต้องไปทำงานทุกวัน ซึ่งถ้าตอบเด็กตรง ๆ ว่าทำงานเพื่อให้ได้เงินก็คงไม่ใช่เรื่องผิดแต่เด็กอาจยังไม่เข้าใจว่าการทำงานนั้นแสนเหนื่อยและเงินที่หามาได้นั้นไม่ได้มาง่าย ๆ จากตู้ ATM

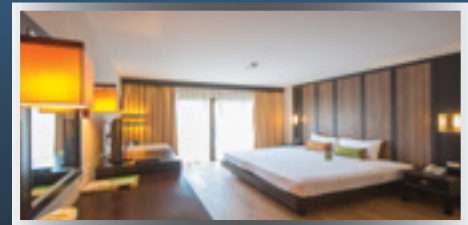
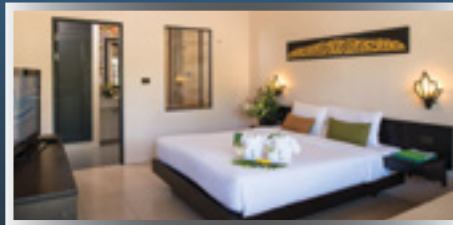
อันที่จริงแล้วคำถามนี้สามารถใช้สอนลูกได้เป็นอย่างดี ลองเริ่มจากย้อนถามเด็กกลับก่อนว่า “แล้วหนูคิดว่าทำไมพ่อแม่ต้องทำงานล่ะ?” หรือพ่อแม่อาจลองให้เด็กสังเกตผลของการทำงานที่ชัดเจน เช่นแม่ค้าทำงานขายของแล้วได้เงิน (Head) ต่อมาลองให้เด็กได้ลงมือทำงานบ้านง่าย ๆ เพื่อแลกกับรางวัล ซึ่งสอนให้เด็กรู้ว่าทุกอย่างต้องแลกมาด้วยความอดทนหรือ (Hand) และสุดท้ายคือฝึกให้เด็กรู้จักรอคอย เช่น ให้รางวัลเมื่อเด็กสามารถอดทนทำงานได้ตลอดทั้งสัปดาห์ (Heart) ... ลองเอาไปใช้ดูนะครับ ผมเชื่อว่าเด็กทุกคน “น่ารัก”

จิตแพทย์เด็ก@คณะแพทยศาสตร์ มคว.
Facebook : โลกหรือโรคสมาธิสั้น?

Surrounded by twelve secluded acres of lush tropical gardens on Patong Beach in Phuket

“Freshly renovated” Deevana Patong Resort & Spa, a Thai style resort with 225 Garden Wing & Deluxe Wing rooms, located in an extensive garden setting. Just a 10 minute stroll from the beach with Patong’s nightlife, shopping and restaurants right on the doorstep. All air condition, rooms feature satellite TV, fridge, tea/coffee facilities & terrace/balcony, with views of the swimming pools or gardens. Other facilities include coffee shop, 2 swimming pools, pool bars, 2 children’s pools, Deevana Spa facility, Free Wi-Fi, fitness room and laundry service.

“ Reward Your Journey ”

Phuket Office:
43/2 Raj-U-Thid 200 Pee Road,
Patong Beach, Kathu, Phuket 83150 Thailand
Tel. (66) 76 341 414-5, 341 705 Fax. (66) 76 341 706
E-mail: info@deevanapatong.com

Bangkok Office:
5th Floor, #555 Kasemkij Building,
120 Silom Road, Bangkok 10500 Thailand
Tel. (662) 632 6661 Fax. (662) 632 6676
E-mail: sales@deevanapatong.com

ดนตรีมิตรภาพไทย - จีน ครั้งที่ 6

กรมประชาสัมพันธ์ โดยสถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ร่วมกับสำนักงานกิจการสื่อ สิ่งพิมพ์ วิทยุ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ทางสี จัดการแสดงดนตรีมิตรภาพไทย - จีน ครั้งที่ 6 ในวันที่ 15 ส.ค. 2558 เวลา 16.00 - 18.00 น. ที่หอประชุมกรมประชาสัมพันธ์ ซอยอารีย์สัมพันธ์ โดยมีนายอภิรักษ์ จันทรังษี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็นประธานฝ่ายไทย ร่วมกับนายหวง จู เจิง รองอธิบดีสำนักงานกิจการสื่อ สิ่งพิมพ์ วิทยุ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ แห่งจีน เป็นประธานฝ่ายจีน

นายอภิรักษ์ จันทรังษี อธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ กล่าวว่าการแสดงดนตรีมิตรภาพไทย - จีน จัดขึ้นตามข้อตกลงร่วมว่าด้วยการจัดแสดงดนตรี เพื่อเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติผ่านสื่อวิทยุ และโทรทัศน์ ลงนามโดยกรมประชาสัมพันธ์ และสำนักกิจการวิทยุ ภาพยนตร์ และโทรทัศน์ มณฑลกว่างสี เมื่อวันที่ 23 เมษายน 2551 ณ นครหนานหนิง มณฑลกว่างสี สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยทั้งสองประเทศผลัดเปลี่ยนกันเป็นเจ้าภาพจัดแสดงดนตรีปีละ 1 ครั้ง สำหรับการแสดงในปีนี้อยู่ภายใต้แนวคิด "สายใยแห่งความผูกพัน" เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์และมิตรภาพที่มีมายาวนานกว่า 40 ปี ระหว่างไทยกับจีน ผ่านบทเพลงจากศิลปินที่มีชื่อเสียงทั้งสองประเทศ บรรเลงดนตรีโดยวงดนตรีกรมประชาสัมพันธ์ วงดุริยางค์ทหารเรือ ร่วมกับคณะนักดนตรีจีน

